

Lord
genaamd
De groote

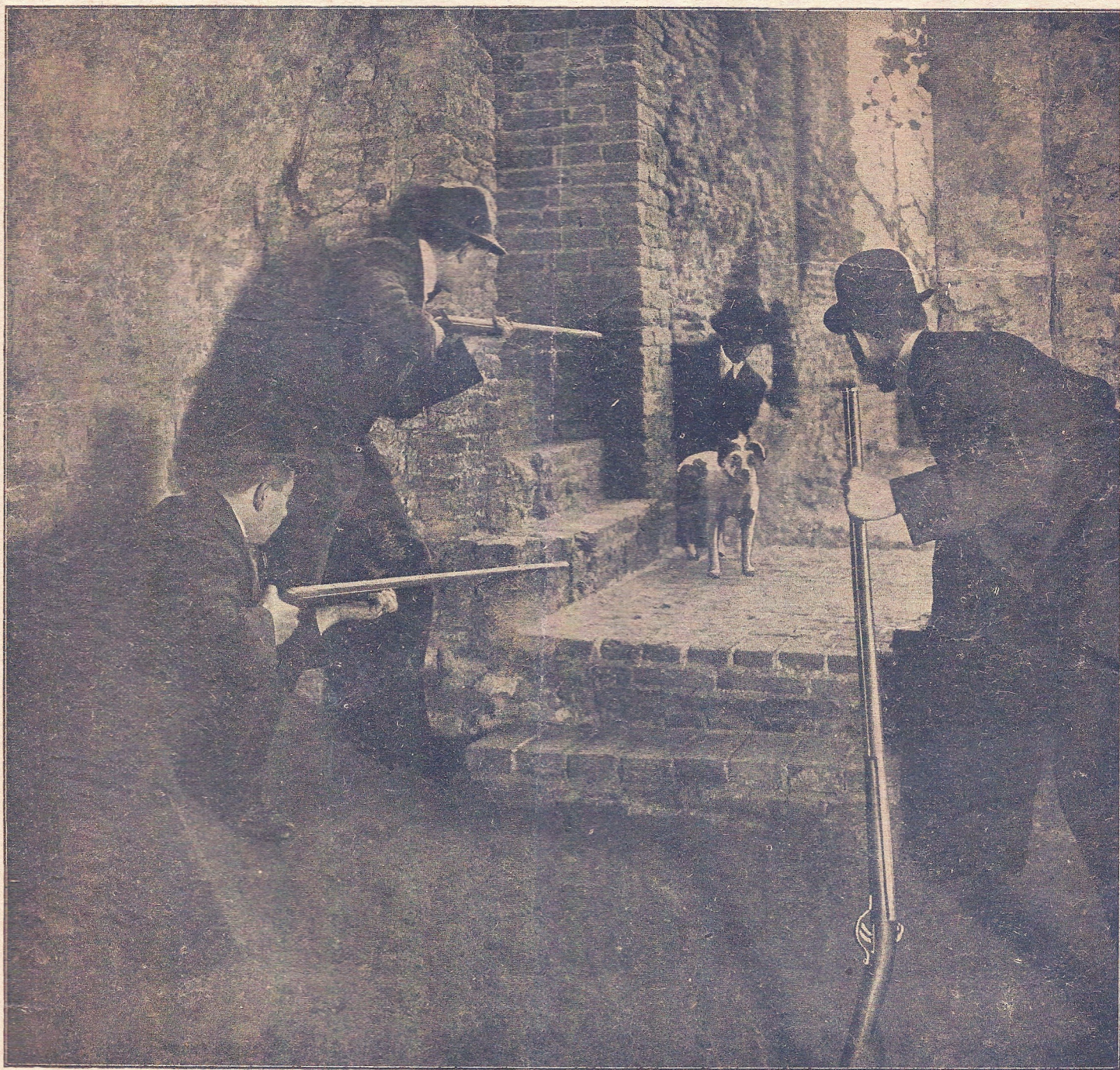

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 268

Piraten der lucht

20 Cents
40 Centimes

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.
Alleenvertegenwoordigere voor België: EDM. VAN TASSEL en A. VAN OPSTRAAT.

DE PIRATEN DER LUCHT.

HOOFDSTUK I.

Het geheim van den Stillen Oceaan.

In een der minst bevaren gedeelten van den Grooten of Stillen Oceaan ligt een kleine groep eilanden, bekend onder den verzamelnaam Marquisen-eilanden of Marquesas.

Deze eilandengroep, op ongeveer 8 gr. N. B. en 140 gr. Z. B. gelegen, bestaat uit een zeer groot aantal eilandjes, waarvan Nukahiva het grootste en ook het voornaamste is.

Daaromheen groepeeren zich ruim een honderdtal, meerendeels kleine eilanden, als de diamanten rondom een robijn van een kostbaren ring.

Want ook deze eilandengroep „slingert zich om den evenaar gelijk een gordel van smaragd.”

De eilandjes zijn bijna allen bergachtig, maar buitengewoon vruchtbaar, hetgeen niet te verwonderen is, daar het klimaat daar zeer zacht is, hetgeen voor een deel weder hieraan te danken is, dat de Marquisen-eilanden midden in den Zuid-Equatoriale-golfstroom ligt, die hen met zijn lauwe golven bespoelt.

Slechts weinige van deze eilanden, die in 1842 door Frankrijk bezet werden, zijn bewoond.

In het geheel telt deze Archipel ongeveer vijfduizend inwoners, die over de vier of vijf grootste eilanden verdeeld zijn, en die zich bezig houden met de teelt van katoen en suikerriet.

Op Nukahiva bevindt zich een klein Fransch garnizoen, dat er een zeer rustig leven heeft, want de inlanders zijn van een zeer goedig ras, en zelfs zijn zij reeds

zoozeer onder invloed van de Europeesche beschaving gekomen, dat zij afstand hebben gedaan van vele hunner oude gewoonten en gebruiken.

Een geregelde stoomvaartlijn naar deze eilanden bestaat er niet.

Het Fransche garnizoen wordt op geregelde tijden afgelost door een nieuwe bezetting, die door een Franschen oorlogsbodem daarheen wordt gebracht.

Een of twee keeren in de maand vertrekt er een handelsvaartuig naar Nukahiva, met de producten van dat eiland en van de andere eilanden aan boord.

De eilandengroep is zoo dicht, dat er slechts weinige eilandjes zijn, van waar men niet minstens een of twee anderen met het bloote oog kan ontdekken.

Maar dit geldt toch niet voor allen, want eenige onbewoonde eilandjes van de groep liggen geheel afgezonderd, op bijna 150 mijlen afstand van de kern.

Daar heerscht een weelderige plantengroei, nog niet door de beschaving besnoeid, en machtige oerwouden bedekken van de meeste dier eilandjes bijna de geheele oppervlakte.

Hoe verbaasd zou dus de reiziger gestaan hebben, door een toeval naar een dezer eilanden gebracht, dat het verst in Noordelijke richting van Nukahiva verwijderd was, als hij daar voet aan land had kunnen zetten op een heerlijken Meidag van het jaar 19'—!

Want hij zou dan gezien hebben, dat dit eiland, hetwelk hij geheel onbewoond waande, leefde van een ge-

heimzinnige, wonderlijke bedrijvigheid, waarvan hij zich zeker den aard niet zou kunnen begrijpen...

Dit eiland, in de taal der bevolking Tanghata geheeten, heeft een langwerpige gedaante, ongeveer in den vorm van een boemerang, het werptuig van de Australiërs, dat wil zeggen van een V met een zeer stompen hoek, die ongeveer juist in het midden van het eiland viel.

De twee beenen van deze V vertoonden een zeer uiteenlopend karakter.

Het eene was dicht begroeid met hoog opgaand geboomte, en het woud liet slechts een smalle strook vrij dicht bij de zeekust, welke strook bestond uit fijn zand.

Voor deze kust, op ongeveer een halve mijl in zee, verhief zich een reeks gevaarlijke klippen, waarvan bij vloed de toppen niet te zien waren, maar die bij eb boven water kwamen, en er dan uitzagen als de tanden in de kaak van een monsterachtig grooten kaaiman.

Het andere been van de V daarentegen was grootendeels vlak.

Op het Zuidelijk uiteinde verhief zich een hoogvlakte, die steil in zee afdaalde, maar aan de landzijde licht glooiend naar de vlakte afdaalde, die besproeid werd door eenige heldere beekjes, welke op deze hoogvlakte hun oorsprong vonden.

Deze zoowel als de vlakte vertoonde wel eenige boomgroepen, die echter in dichtheid niet te vergelijken waren bij het woud op het Noordelijk gedeelte van dit zonderlijk gevormde eiland.

Ongeveer juist in het midden van dit eiland, dat van het eene uiteinde tot het andere ongeveer 15 K.M. lang was, bevond zich een vlakte, die met kort ruw gras bedekt was, en die aan de Oostzijde was begrensd door een rij tamelijk hooge heuvels, een soort duinen van grilligen vorm, en die deze vlakte als het ware van de zee afsloot.

De eenzame reiziger wiens aankomst op het eiland Tanghata wij zooveen veronderstelden, en die op de hoogte geweest zou zijn van de plaatselijke gesteldheid aldaar, en van het feit, dat nooit een levende ziel daar voet aan land had gezet, zou zich dus wel verbaasd hebben als hij, een smalle doorgang tusschen den zoom van het woud en de heuvelrij achter zich gelaten hebbende, eensklaps een zeer groote loods zou hebben ontwaard, die tegen den voet van de duinenrij aanleunde, en die geheel volgens Europeesch model was opgetrokken, hetwelk gebruikt wordt voor verplaatsbare barakken.

De loods was ongeveer veertig meter lang en 10 meter hoog en breed, en bezat een achttal vrij groote ramen, die allen op de vlakte uitzagen.

Aan weerskanten gaf een zeer groote dubbele deur, die bijna de geheele breedte van de loods besloeg en welhaast tot aan het schuine dak reikte, toegang tot het inwendige van deze loods.

Iets verder van de duinenrij af stonden nog eenige andere, dergelijke houten gebouwtjes, die echter veel kleiner waren, en blijkbaar als woonhuizen waren ingericht.

Het waren er een zestal.

Tenslotte, afgezonderd van de anderen, verhief zich nog een zevende loods uit, welker schoorsteen een dikke rookpluim in de heldere teeder blauwe lucht op steeg.

Mocht de reiziger soms nog een oogenblik in twijfel verkeerd hebben omtrent den aard van deze houten woningen, dan zou het zien van een aantal menschen hem spoedig van dien twijfel hebben genezen, en hebben doen inzien, dat zij wel degelijk tot woning strekten aan menschelijke wezens — en wel van Europeanen.

Zij schenen het wel bijzonder druk te hebben, want zij liepen bedrijvig heen en weder tusschen de groote loods en een ander kleiner gebouw, waaruit zij dan terugkeerden, beladen met een of ander werktuig of stuk gereedschap.

De lucht was vervuld van het gedreun van verschillende machines, die stonden opgesteld onder een soort afdak, dat op een twaalfstal palen rustte, en die blijkbaar langs electrischen weg in beweging werden gebracht.

Men hoorde het knarsen van een metaalzaag, het gedreun van een klinkmachine en de daverende slagen van een plethamer.

In een hoek stond een groote electromotor, die al deze machines in beweging hield.

Een eind verder op de vlakte, waren verscheiden mannen, het hemd op de borst open, en met opgestroopte mouwen, bezig met het doorzagen van een dikken boom.

Kortom, de geheele lucht was vervuld van het gerucht van een bezigen arbeid, maar het zou voor den reiziger moeilijk gevallen zijn, uit te maken waarin deze bestond.

De arbeidsstukken die blijkbaar gereed waren, werden de groote werkloods binnengedragen, uit welker openstaande ramen een gezoem klonk, als uit een reusachtigen bijenkorf.

Het was daarbinnen een gehamer, een geklop en een

gesnor van kleinere machines dat hooren en zien verging.

Als de reiziger geduld had gehad, om dit alles den geheelen dag te blijven aanzien, dan zou hij hebben ontdekt, dat al deze mannen, ongeveer 50 in aantal, blijkbaar onderworpen waren aan een strenge discipline en dat zij allen onder bevel schenen te staan van één enkelen leider, die nu en dan met de handen op den rug, tusschen al deze machines en loodsden doorliep, en voor wien allen blijkbaar groot ontzag koesterden.

Het wonderlijke was zeker wel, dat deze man een masker droeg, dat bijna zijn geheele gelaat bedekte.

Klokslag om vijf uur in den middag zou de reiziger een schrillen fluittoon hebben gehoord, die het sein voor het staken van den arbeid scheen te zijn, want alle arbeiders liepen dan op een draf naar de loods, waarvan de schoorsteen zoo veelbelovend rookte.

Maar den man met het masker zou de reiziger eenzaam zien achterblijven....

En verbaasd zou hij huiswaarts keeren, zich afvragend welke toch wel de aard kon zijn van den geheimzinnigen arbeid, die daar op dat onbewoonde ver van iedere route gelegen eiland verricht kon worden.

HOOFDSTUK II.

Raffles aan het werk

Het was een heerlijke avond in de maand Mei, voor den tijd van het jaar en voor Engeland bijzonder warm, dat John Raffles en zijn trouwe vriend Charly Brand tegenover elkander zaten, in de bibliotheekzaal van een zeer fraai heerenhuis in de Regentstreet te Londen, hetwelk toebehoorde aan Lord William Aberdeen, die echter identiek was met John Raffles — een feit waarvan de Londensche politie waarschijnlijk zeer vreemd zou hebben opgezien.

Het was omstreeks half negen in den avond en de beide onafscheidelijke vrienden hadden zoeven een eenvoudigen maaltijd genuttigd, die bereid was door Raffles' trouwen chauffeur Henderson, die al even goed wist om te gaan met de auto als met de braadpan, en die als kok waarschijnlijk onwaardeerbare hoedanigheden bezat.

Zij zaten nu in hun meest geliefkoosd vertrek van het groote huis, waarvan de ramen, thans wijd geopend, uitzicht gaven op het prachtige zeer groote park, hetwelk zich achter de villa uitstreckte.

Het was dan ook een vertrek om er lang en met vreugde in te vertoeven, die bibliotheek van John Raffles!

Er stonden kasten met duizenden boeken, er stonden sofa's en gemakkelijke leunstoelen, en dan was er een groote, ronde tafel van ebbenhout, waarop steeds de allerlaatste tijdschriften op velerlei gebied te vinden waren.

Charly had opgemerkt dat Raffles gedurende den maaltijd en ook daarna tamelijk stilzwijgend was geweest, en nu en dan tersluiks een blik op zijn horloge had geworpen.

De jonge man had een sporttijdschrift ter hand genomen, en bladerde er ijverig in, terwijl hij nu en dan een dikke rookwolk uit zijn sigaret blies.

Plotseling slaakte hij een zachten kreet van verbazing. Raffles keek op van het nummer van de „Times“ waarin hij zat te lezen.

— Wat is er Charly? vroeg hij. Een nieuw record geslagen?

— Als je het zoo noemen wilt — dan zeker! Het klinkt bijna ongelooflijk!

— Wat is er dan wel?

— Ik lees daar, dat eenige dagen geleden kapitein Felix van het Fransche leger met een tweedekker en twee passagiers aan boord in twee uren van Parijs naar

Londen is gevlogen — dat wil zeggen met een gemiddelde snelheid van 250 K.M. per uur! Hij heeft een kwartier lang zelfs 275 K.M. gehaald!

— Het is knap werk, Charly, dat moet ik bekennen zeide Raffles glimlachend. Wie dat slechts zes of zeven jaar geleden zou hebben durven voorspellen, zou voor krankzinnig zijn verklaard! En toch meen ik te mogen zeggen, dat wij met den „Duivel der Lucht” nog wel iets beters hebben gepresteerd!

— Dat geef ik je toe, Edward! riep Charly uit, terwijl hij met een blik vol bewondering tot Raffles opkeek. Maar je bent dan ook een zeer buitengewoon man en de vliegmaschine, die je hebt uitgevonden is eveneens iets buitengewoons!

Raffles haalde de schouders op.

— Over enkele jaren zal het „buitengewone” gemeengoed geworden zijn, Charly! Wat nu nog zoo verwonderlijk lijkt, zal dan niet meer de aandacht vergen, dan nu de trein, de auto of de stoomboot doet. Een snelheid van driehonderd tot driehonderdvijftig kilometer, zooals ik tot dusverre met den „Duivel der Lucht” behaalde zal dan niet meer zoo buitengewoon zijn, en voor het postvervoer zelfs normaal.

— Meen je dat werkelijk, Edward?

— Ik ben er vast van overtuigd! Kijk zelf de tijdschriften van 1910 of zelfs later, tot nu toe, maar eens goed door, dan zul je bij jezelf de opmerking maken, dat de snelheden geregeld zijn opgedreven, maar in de laatste twee jaren met een buitengewoon tempo! Toen de Bleriot voor het eerst met zijn eendekker over het Kanaal vloog, nu een achttal jaren geleden, een prestatie waarover toen de geheele wereld verstomd stond, en die nu iets heel gewoons is, was een snelheid van 70 tot 80 K.M. per uur voor een vliegmaschine normaal te noemen. Tijdens de bekende eerste rondvlucht door Europa was de snelheid nog maar tot 100 K.M. gestegen, ofschoon enkele vliegers, zooals Gilbert en Védrynes er toen reeds 110 maakten, toen kwam er eenige stilstand, maar sedert eenige jaren is de snelheid met sprongen vooruit gegaan — en dat een vliegmaschine thans driemaal zoo vlug vooruit komt als een sneltrein — och, dat vindt men over eenige maanden volstrekt niet zoo vreemd meer! Laat ik er trouwens aan toevoegen, dat er vliegmachines bestaan, die nog zeer veel sneller zijn dan het vliegtuig, waarvan kapitein Felix zich heeft bediend voor zijn kranige prestatie...

Charly wierp Raffles een blik vol ongeloof toe.

— Kom, kom! zeide hij, dat is onmogelijk! Dit sport-

blad is zeer betrouwbaar en het verklaart, dat deze snelheid nog nooit overtroffen is — en waarschijnlijk ook niet zoo spoedig overtroffen zal worden!

— Als het blad dat zegt, dan vergist het zich, hernam Raffles bedaard, terwijl hij een nieuwe sigaret opstak. Er bestaat inderdaad zulk een vliegmaschine, — die het vliegtuig van den Franschen kapitein in snelheid ver achter zich laat.

— Is het waarlijk? En hoe snel is die machine dan wel?

— Ik vermoed dat de snelheid iets meer dan 500 K.M. per uur zal bedragen.

Charly keek Raffles met open mond aan.

Het was alsof hij een brok moest wegslikken, toen hij langzaam herhaalde:

— Vijfhonderd kilometer? Laat eens zien — dat is ongeveer honderdvijfendertig meter in de seconde! Maar dat is waanzin! Zooiets is onbestaanbaar, Edward! Daaraan kan ik niet gelooven, voor ik die machine met eigen oogen gezien heb!

Raffles wierp zijn sigaret weg, raadpleegde nogmaals zijn horloge en stond met een ruk uit zijn stoel op.

— Daartoe heb je niet anders te doen dan mee te gaan, zeide hij, op zijn gewone rustige manier. De machine die ik bedoel, staat beneden in de geheime werkplaats!

Inplaats van dadelijk op te staan, liet de jonge man zich achterover in zijn stoel vallen.

De kleur was van zijn blozend, rond gelaat geweken, en hij stotterde:

— Is het een grap, Edward? Maar neen, ik zie wel, aan je gezicht, dat je in ernst spreekt!

— In vollen ernst!

— Is het „de Duivel der Lucht”?

— Ja Charly! Er is zoo goed als niets aan veranderd, dan dat ik eenige wijzigingen in de elektrische machine heb gebracht, en den vorm van de vleugels, benevens de lengte van de draagstutten een weinig veranderd — en naar ik zeker weet verbeterd heb. Kom mede, dan zal ik het je aanstonds toonen! Henderson moet nu gereed zijn — ik wachtte zelf slechts vol ongeduld tot het afgesproken uur zou slaan.

Op dat oogenblik ging de huistelefoon over.

Raffles trad er op toe, en nam het toestel van den haak.

— Alles gereed Henderson? Zooveel te beter! Mijnheer Brand en ik komen de machine aanstonds bezichtigen.

Hij hing het toestel weder weg en nu verlieten de beide vrienden het vertrek en liepen door een breede gang, langs een fraai gebeeldhouwde trap en door de breede vestibule naar een tweede gang die met een deur in verbinding stond met het terras, hetwelk met eenige treden naar het park afdaalde.

Het was zoo warm, dat de beide vrienden er niet aan gedacht hadden een jas aan te trekken of het hoofdedksel op te zetten.

Zij staken het park in zijn volle breedte over, waarvoor zij bijna een kwartier noodig hadden, en bereikten tenslotte een groot paviljoen, dat als tuinhuis diende.

Raffles opende de deur, en maakte licht.

De beide mannen liepen door eenige vertrekken, tot dat zij tenslotte stil stonden voor den schoorsteenmantel van een eenvoudig gemeubelde kamer.

Door op een kunstig verborgen knop te drukken, liet Raffles dezen schoorsteen terzijde schuiven, waardoor een groote opening vrij kwam, die in den dubbelen muur was uitgespaard.

De beide vrienden traden door deze opening in een zeer smalle gang, en daalden daarop een ijzeren trap af, die hen naar het geheime laboratorium en de daarnaast gelegen bergplaats voerde.

Op den drempel van dit laatste vertrek stond een man van reusachtigen lichaamsbouw en een trouwhartig gezicht, hen op te wachten.

Het was James Henderson, de chauffeur van Lord William Aberdeen, en de trouwe metgezel van den Grooten Onbekende bij al diens gevaarvolle avonturen.

Charly was, na den reus vriendelijk te hebben gegroet, het ruime werkvertrek binnengetreden, hetwelk daghelder verlicht werd door een paar booglampen, en stond nu stil voor een eigenaardig gevormde vlieg-machine, die er uitzag als een reusachtige libel, en waarvan de meeste deelen uit aluminium waren vervaardigd, hetwelk lichtgrijs was geschilderd.

Charly kende den Duivel der Lucht zeer goed, daar hij met die machine reeds verscheidene reizen had gemaakt en zoo vielen hem de veranderingen, waarvan Raffles gesproken had, aanstonds op.

De draagstutten waren ingekort, zoodat zij minder tegenstand van den wind ondervinden zou, de vorm van het schuitje was nog meer toegespitst en de draagvlakken waren iets meer gebogen.

Raffles was naast hem komen staan en zeide:

— Dit alles zijn verbeteringen, maar de hoofdzaak zit toch in de electriche machine, welke Henderson en ik eens duchtig hebben herzien. Je kunt dat van buiten niet zoo goed waarnemen, maar een proeftocht zal je wel bewijzen, dat ik gelijk heb! En zeg mij nu eens of je tevreden bent over mijn verrassing!

— Ze is als al je verrassingen schitterend geslaagd, Edward! riep de jonge man. Vijfhonderd K. M. per uur, het duizelt iemand, als men er aan denkt! Op die wijze zouden wij, als wij hier hedenavond om uur opstegen, om half elf over den Eifeltoren kunnen vliegen!

— Dat weet ik niet, Charly, en daarom zullen wij het aanstonds eens probeeren.

— Meen je dat? riep Charly met schitterende oogen uit.

— Ik meen het! Heb je er lust in?

— Hoe kun je dat nog vragen? Natuurlijk heb ik geen rust of duur meer, voor dat je mij proefondervindelijk hebt bewezen, dat de Duivel der Lucht zulk een ontzaggelijke snelheid kan ontwikkelen.

— Als je maar bedenkt, dat er eenige risico aan de onderneming verbonden is, ging Raffles kalm voort. Het kon wel eens blijken, dat de machine tegen deze ontzettende snelheid niet bestand is, en op een paar duizend meter hoogte als een zeepbel uiteen spat!

— Daarvoor ben ik geen oogenblik bevreesd! riep Charly opgewonden uit. Ik weet wel, dat je een voortreffelijk ingenieur bent, en dat je geen vlieg-machine zult bouwen, die niet bestand zijn tegen deze wonderbaarlijke snelheid! Weet je wat ik op dit oogenblik bedenken?

— Laat eens hooren!

— Dat je, als de Duivel der Lucht werkelijk die snelheid bereikt, de wereld hebt veroverd!

HOOFDSTUK III.

Een wonderlijke ontdekking.

Raffles haalde de schouders op.

— Ik weet niet, of dat de moeite waard zou zijn! meende hij op minachtenden toon.

Daarop wendde hij zich tot Henderson, die op eenigen afstand was blijven staan en vroeg:

— Is alles in orde, Henderson?

— Wij kunnen aanstonds opstijgen, Mylor!

— Ga dan ons goed uit de villa halen, noodig voor een nachtelijke reis, dan zullen wij reeds alles in gereedheid brengen, om den Duivel der Lucht naar den beganen grond te brengen.

Henderson verwijderde zich om dat bevel te gaan gehoorzamen, en nu begonnen de twee vrienden snel de vleugels van de vliegmaschine los te maken, waardoor het vervoer aanzienlijk vergemakkelijkt zou worden.

Van de werkplaats af liep een breede, langzaam hellende gang naar de oppervlakte van het park, en eindigde aan het begin van een grasvlakte, die door boomen omringd was, en breed genoeg, om het aan deze wonderlijke machine te veroorloven, volkomen ongezien op te stijgen.

Met behulp van een stalen kabel zonder einde, die over twee katrollen liep, kon de vliegmaschine, op haar wielen rijdend, door deze hellende tunnel naar het park worden getransporteerd, terwijl de beide vleugels afzonderlijk op een kleinen rolwagen naar boven werden gebracht.

Henderson was reeds met de noodige kleederen, dikke pelzen en plaids teruggekeerd, en nu werd alles voor het vertrek gereed gemaakt.

Bij het licht van een kleine acetyleen-lamp, werden de vleugels weder aan het toestel bevestigd, en het groote luik, met aarde en gras bedekt, dat de tunnel afsloot, werd weder gesloten.

Nogmaals raadpleegde Raffles zijn horloge.

— Het is nu vijf minuten voor tien, zeide hij. Wij moeten over vijf minuten vertrokken zijn.

Snel trokken de drie reizigers de warme pelzen aan, die zij daarboven zeker wel noodig zouden hebben, en

daarop namen zij in het eigenaardig gevormde schuitje plaats, tegen den windstroom beschermd door een soort voorsteven van mica, zoo spits, dat hij bijna geen weerstand aan de lucht bood en waardoor heen zij toch alles waar konden nemen, wat zich daarbuiten, hoog boven de aarde aan hun blikken voordeed.

— Waar gaan wij eigenlijk heen? vroeg Charly Brand, even voor de machine zou opstijgen.

— Het doet er eigenlijk niet toe! antwoordde Raffles. Reken er echter op dat we zeer ver zullen gaan! Henderson heeft last gekregen om voor een paar dagen leeftocht aan boord te brengen, zoodat wij desnoods een geheele week in de lucht zouden kunnen blijven — in welk tijdsverloop wij gemakkelijk langs den equator om de aarde zouden kunnen vliegen!

— Het klinkt haast ongelooflijk, riep Charly uit.

— En toch is het zoo, hernam Raffles met een glimlach. Maar daar het beter is, zich een doel te stellen, wil ik je in overweging geven — naar Sydney te vliegen!

— Naar Australië?

— Waarom niet? Je denkt misschien dat ik er den draak mee steek, maar wij kunnen dien afstand in 2½ dag afleggen!

Charly sperde zijn oogen wijd open van verbazing.

— Het grenst aan het bovennatuurlijke! zeide hij.

— En toch heeft het met toovenarij niets te maken, Charly! Een kleine rekensom zal het je trouwens duidelijk maken. Wij vliegen natuurlijk in rechte lijn, dat wil zeggen dat wij juist over den Zuid-Afrikaanschen Staat Salvador vliegen, een weinig ten Noorden van de landlengte van Panama. Welnu, de booten die van Liverpool naar Satomas varen doen daar omstreeks 8 dagen over, waarbij de booten met een gemiddelde snelheid van 60 K.M. per uur varen. Wij vliegen acht maal zoo gauw, en zelfs nog meer, dat wil zeggen dat wij den afstand van Liverpool naar Satomas in een dag kunnen afleggen. Daar deze afstand ongeveer twee vijfden

van de geheele route van Liverpool naar Sydney draagt, is de geheele weg juist twee en een halven dag.

Charly had stom van verbazing naar deze uiteenzetting geluisterd.

Wat de berekening betreft, was zij volkomen juist — maar vergiste Raffles zich niet in de snelheid van zijn machine?

Kon zij werkelijk een zoo ontzaggelijke snelheid ontwikkelen, waarbij alle tot dusverre door het mensche-lijk brein tot stand gebrachte snelheden in het niet zonken, als men die van de projectielen uitzondert, en waarbij vergeleken de vaart van een sneltrein een slakkegang was?

En toch — Raffles was niet gewoon te bluffen.

Zijn proefnemingen faalden zelden of nooit, en hij was er de man niet naar zonder deugdelijke motieven, zonder zeker te zijn van zijn zaak, een ander deelgenoot te maken van zijn uitvinding, zelfs niet zijn eenigen vriend.

Maar, als Raffles werkelijk gelijk had, als deze nieuwe „Duivel der lucht” inderdaad zulk een ontzaggelijke snelheid kon ontwikkelen, dan had Raffles zonder eenigen twijfel een omwenteling gebracht in het geheele moderne wereldverkeer, want dan bestonden er om zoo te zeggen geen afstanden meer, en zou de reiziger, die per vliegmachine om 11 uur in den morgen in het hartje van Londen opsteeg, er zeker van kunnen zijn, dat hij op tijd te Parijs zou aankomen, om daar de lunch te gebruiken!

Onbegrensde mogelijkheden deden zich hierbij voor, want het handels- en reizigersverkeer zou zoo ontzaggelijk toenemen, de verschillende bewoners der wereld zouden elkander zoo gemakkelijk nader kunnen leeren kennen, dat alleen deze vermeerdering van de snelheid van het verkeer wellicht reeds voldoende zou zijn, om datgene tot stand te brengen, waarnaar edeldenkende mannen reeds vele eeuwen lang vruchteloos gestreefd hadden — de wereldvrede!

Dit alles overdacht Charly bliksemsnel, terwijl hij naar de uiteenzetting van den Grooten Onbekende luisterde.

Raffles had opnieuw zijn horloge te voorschijn gehaald, en nu klonk zijn heldere stem door de nachtelijke stilte van het park:

— Alles klaar?

— Alles klaar, Mylord! antwoordde Henderson, die achter de zitplaats van Charly en Raffles was gezeten.

Raffles haalde een hefboom over, en aanstonds be-

gonnen de beide schroeven van het vliegtuig te draaien met een snelheid, die iedere seconde aanzienlijk toenam.

Raffles draaide een klein handwiel om, en eensklaps — als het ware met een sprong — verliet de „Duivel der lucht” den grond en steeg bijna lijnrecht de lucht in.

Het was als een reusachtige roofvogel, die pijlsnel opvloog, ten einde zijn element, de lucht, op te zoeken.

Deze opstijging was zoo snel in zijn werk gegaan, dat binnen weinige seconden een snelheid van 300 meter bereikt was, en Charly zich den adem bijna voelde benemen.

Op deze hoogte aangekomen, veranderde Raffles de opstijgende beweging in een voortgaande, en nu gierde de „Duivel der Lucht” door een nachthemel boven Londen, met een snelheid, die iedere beschrijving tart.

Het was onmogelijk zich op de gewone wijze met elkander verstaanbaar te maken, want het geluid der beide schroeven was thans oorverdoovend.

Om zich met elkander in verbinding te kunnen stellen, elkander hunne gedachten mede te deelen, moesten zij gebruik maken van een telefoontoestel, dat met een klembeugel aan hun hoofd bevestigd was, zoodat de ontvanger direct tegen hun oor aansloot.

Maar ook vaak bedienden zij zich van de vingertaal der doofstommen, welke zij beiden voortreffelijk meester waren, en die ook voor Henderson geen geheim was.

Raffles had de machine aanstonds een Zuid-Westelijken koers doen inslaan, en ook de hoogte nog aanzienlijk doen toenemen, daar hij zijn aanwezigheid in de lucht zooveel mogelijk geheim wenschte te houden.

Het werd Charly spoedig duidelijk, dat Raffles inderdaad den kortsten weg volgde, die hem over Lands End zou brengen.

En het zou hem dan mogelijk zijn binnen zeer korten tijd te kunnen vaststellen, of Raffles' berekeningen inderdaad juist waren, want hij wist, dat de afstand van Londen naar Lands End hemelsbreedte iets meer dan 425 K.M. bedraagt.

De „Duivel der Lucht” zou dit traject dus, verondersteld dat de snelheid binnen enkele oogenblikken tot het maximum kon worden opgevoerd, in juist 50 minuten hebben afgelegd.

Wat het eerste betreft — de jonge man bemerkte spoedig, na een blik op den snelheidsmeter — dat de vliegmachine inderdaad, toen zij Londen nog niet eens

goed en wel was overgevlogen, een snelheid van ruim 490 K.M. per uur had bereikt.

De eerste indrukken, welke Charly ondervond, had hij onmogelijk onder woorden kunnen brengen.

Wel kon hij de voorwerpen niet zien, die met bliksemsnelheid onder de machine voorbijschoven, maar er waren nog andere gewaarwordingen, die het hem duidelijk maakten, dat de snelheid waarlijk vreeselijk was, ook al had hij niet den electrisch verlichten snelheidsmeter voor zich gehad.

De geheele machine werkte als de snaar van een ontzaglijke harp, waardoor de wind streek.

Zij trilde als een vioolsnaar, die met kracht wordt aangestreeken, en bracht een eigenaardigen, zeer hoogen toon voort, die buitengewoon welluidend was, maar soms zoo sterk werd, dat hij zelfs boven het geraas van de beide schroeven uitklonk.

En verder vernam zijn oor een geluid als dat wordt teweeggebracht door een roeiboort, die met groote snelheid door het water wordt voortbewogen — een zacht, ruischend geluid als van water tegen een bootkiel.

De jonge man besefte wel, dat het op dit oogenblik levensgevaarlijk zou zijn, het hoofd boven den beschermenden voorstevan uit te steken, want de ontzettende winddruk zou zonder twijfel zijn adem afsnijden, en hem de oogen letterlijk uit het hoofd drukken, zelfs al waren zij door een zwaren bril beschermd.

Raffles zat voorover gebogen, met den blik voortdurend op het compas en op den snelheidsmeter gevestigd.

Nu en dan maakte hij een kleine beweging met zijn rechterhand, teneinde een wiel of een hefboom te verzetten.

Gesproken werd er volstrekt niet.

Charly gevoelde het oogenblik als iets plechtigs, dat hij niet door woorden wilde verstoren.

De „Duivel der Lucht” zweefde nu op een hoogte van omstreeks 1000 meter, en de verschillende lichten op aarde waren duidelijk zichtbaar, ofschoon Charly er de beteekenis moeilijk van had kunnen aangeven.

Van tijd tot tijd wierp hij een blik op zijn horloge.

Om half elf, een halfuur nadat de beide vrienden waren opgestegen, meende Charly vlak onder de machine een groote, verlichte oppervlakte te zien.

Het was blijkbaar een stad.

Nu kon Charly zijn nieuwsgierigheid toch niet langer bedwingen.

Hij draaide de spreektrumpet van het telefoontoestel voor zijn mond, en vroeg:

— Is dat een stad daar beneden, Edward?

— Ja! antwoordde Raffles.

— Hoe heet zij?

In plaats van te antwoorden, wees Raffles met den vinger op de kaart, die krachtig verlicht was door een electrische lamp met reflector, en die zich in het midden van het voorschot der vliegmaschine bevond.

Charly boog zich voorover en riep met een ongeloofigen klank in zijn stem:

— Exeter? Zouden wij waarlijk al zoo ver zijn?

Raffles vergenoegde er zich mede met bevestigend te knikken, maar op zijn scherp besneden gelaat was een trek van trotsche en ontembare wilskracht te lezen.

Charly nam snel den afstand op de kaart op, keek op zijn horloge en rekende uit, dat de „Duivel der Lucht” tot dusverre met een gemiddelde snelheid van 507 K.M. per uur gevlogen had!

Hij keerde zich om, teneinde op het gelaat van Henderson te zien, wat er bij dezen omging.

Maar de brave kerel scheen deze helsche snelheid volstrekt niet buitengewoon te vinden.

Hij knikte Charly lachend toe en wees met uitgestrekte vinger in de diepte, alsof hij zeggen wilde:

— Gij ziet wel, dat het gedaan kan worden, mijnheer Brand!

Inderdaad — het kón gedaan worden!

Want om 13 minuten vóór 11 uur vloog de „Duivel der Lucht” over Lands End, den Atlantischen Oceaan tegemoet!

Raffles had nogmaals overwonnen, en zijn genie had de ruimte aan zich weten te onderwerpen!

Spoedig werd het nu geheel duister onder hen — geen lichten, geen schijnsels meer.

Raffles had aan een kleinen knop gedraaid, ter zijde van den kaartenhouder, waardoor de kaart weer een eind was opgeschoven en de reizigers thans het gebied van den Atlantischen Oceaan vóór zich zagen, waar zij nu een ganschen dag lang over heen zouden vliegen, met geen ander geselschap dan nu en dan een albatros of zeearend.

Het werd tijd om de nachtwaken te verdeelen, hetgeen niet veel bezwaren met zich mee zou brengen, daar alle drie de reizigers voortreffelijk een vliegmaschine wisten te besturen, en reeds meermalen den „Duivel der Lucht”, toen zijn snelheid nog minder groot was, hadden bestuurd.

Raffles zou thans het stuurwiel uit handen geven en met Charly eenige uren rust nemen, terwijl aan Henderson het commando over het vliegtuig zou worden toevertrouwd.

Dit zou zeer gemakkelijk gaan, want de zitplaatsen voor de drie reizigers waren zoodanig ingericht, dat de rugleuningen omlaag konden worden geklapt, waardoor zeer gerieflijke rustbedden ontstonden.

Daar de koude op deze hoogte zeer vinnig was, zouden de medegenomen dekens goede diensten bewijzen.

Maar ook voor den inwendigen mensch kon gezorgd worden, want aan boord van de wonderlijke machine bevond zich een volledige inrichting, om door middel van electriciteit warmte te kunnen ontwikkelen, en dus te kunnen stoven, braden en koken.

De voorraad levensmiddelen, versche zoowel als verduurzaamde, bevond zich in een kleine bewaarplaats onder een der banken.

Spoedig had Henderson dus een kip te voorschijn gehaald en bereidde haar snel volgens alle regelen der kunst.

Het gevogelte, vergezeld van geroosterd brood en besproeid met een glas wijn, verdween spoedig in de hongerige magen der reizigers, en daarop begaven Raffles en Charly zich ter ruste, nadat de eerste Henderson op het hart had gedrukt, zoo nauwkeurig mogelijk in rechte lijn te blijven vliegen en daarbij zorgvuldig op het kompas acht te geven.

Na vijf minuten waren de beide vrienden even vast in slaap, als hadden zij zich aan boord van een der drijvende paleizen bevonden, die te water het verkeer tusschen Europa en de Nieuwe Wereld onderhouden.

Het was toen half twaalf.

Om half vier in den morgen, toen Henderson Charly wakte, op een even eenvoudige als afdoende wijze, namelijk door hem met kracht bij een van zijn beenen te trekken, was de dag reeds aangebroken.

De jonge man richtte zich half overeind, wreef zich de oogen eens uit, als iemand, die niet aanstonds beseft, waar hij zich bevindt, en liet toen een kreet van bewondering hooren.

Het was een verrukkelijke morgen.

De zon was juist boven de kim gerezen, te midden van een glorie van licht, en van rose, diepblauwe, goudgele en violette tinten.

Al deze kleuren weerkaatsten in de golven van den Atlantischen Oceaan, die op deze hoogte wel van goud overstromd leken.

De hemel was van het zuiverste blauw, waarin hier en daar groote wolken dreven, van een smetteloos witte kleur.

Een heerlijke rust heerschte hier, en zoover het oog reikte, was er niets te bespeuren dan water en lucht.

Ja toch — als men nauwkeurig toezag, ontwaarde men, hier en daar over den Oceaan verspreid, kleine zwarte stippen, die een witachtig spoor nalieten — dat waren de groote mailboten, die zich van of naar de Nieuwe Wereld haastten en die op deze hoogte van ruim 2000 M. niet veel grooter dan notendoppen schenen.

Een oogenblik genoot Charly van het heerlijke schouwspel, en toen versterkte hij zich met eenige sneden geroosterd brood, koude eieren en een blikje ganzenleverpastei.

Hij nam daarop aanstonds het stuurwiel van Henderson over, die zich op zijn beurt ter ruste uitstreckte.

Charly hield zich nauwkeurig aan de instructies, welke hij van Raffles had ontvangen.

Hij stuurde zuiver op het compas in Zuid-Westelijke richting en volgde op dit oogenblik de route, welke de groote stoomschepen van Liverpool naar Satomas en Vera Cruz volgden.

Ook zorgde hij er voor, dat de snelheid van de machine geen oogenblik verminderde, wat wij zeggen, dat zij met een vaart van iets meer dan 500 K.M. per uur de lucht bleef doorklieven.

De uren verstreken.

Van tijd tot tijd wierp Charly een blik achter zich op de beide rustig slapende mannen.

Om half acht in den morgen werd zijn aandacht getrokken door een nevelachtige vlek aan den gezichtseinder, daar, waar zee en water incen leken te vloeien.

Hij behoefde geen blik op de kaart te werpen om te weten, waar hij zich bevond, want hij wist wel, dat hij op zijn weg naar de landengte van Panama slechts een aanzienlijke eilandengroep zou passeeren.

De vlek daar aan den einder werd gevermd door de eilandengroep der Azoren, de schoone eilanden, misschien de schoonste ter wereld, die zich bevinden op 30 gr. W. L. en op 40 gr. N. B.

Hij vermeerderde de hoogte nog een weinig, daar hij het niet noodzakelijk achtte, dat men het vliegtuig zou ontwaren van een der eilanden van deze groep, die tamelijk dicht bewoond zijn, niet alleen door inlanders, maar ook door Europeanen.

Binnen een kwartier was de afstand, die hem van

dezen Archipel scheidde, zoodanig verminderd, dat hij reeds duidelijk het eiland Flores, het voornaamste van de groep, kon ontwaren.

Tien minuten later had hij de eilanden, die zich ter breedte van bijna een geheele breedtegraad uitstrekten, achter zich gelaten, en niets bleef er over dan de indruk van eenige kleine groene vlekken, waarin het hier en daar als diamant schitterde — dat waren de bergstroommen, die zich van de bergtoppen der eilanden in zee stortten.

Juist was het laatste eiland aan den gezichtseinder verdwenen, toen Charly een hand op zijn schouder voelde.

Hij keerde zich om en zag in het opgewekte gelaat van Raffles.

Hij kon niet verstaan wat hij zeide, maar aan de uitdrukking van zijn gezicht kon hij wel zien, dat de Groote Onbekende zeer verheugd was over de prestaties van zijn uitvinding.

Hij schoof zich naast Charly en nam het stuurwiel van hem over.

Charly, die zich inderdaad een weinig slaperig begon te gevoelen, haastte zich naar zijn ligplaats, veilig beschut door den opstaanden rand van den voorsteven en was spoedig in een diepen slaap gezonken.

Zonder eenige verpoozing werd de reis voortgezet en thans vormden de talrijke schepen, welke Raffles tegenkwam of achterop voer, de eenige afwisseling.

Het bleek spoedig, dat hij volkomen juist zijn berekeningen had gemaakt, want het was nog geen 10 uur in den avond, toen de „Duiwel der Lucht” over Porto Rico vloog en Satomas een weinig links liet liggen.

Raffles had dus een vol uur op den afstand gewonnen!

De geheele overtocht over de landengte van Panama geschiedde in iets minder dan vijf minuten!

Het was echter te duister, om van dit gedeelte van Zuid-Amerika iets meer waar te nemen dan de lichten.

Toen de zon voor de tweede maal opging, bevonden de reizigers zich ongeveer ter hoogte van het Cocos-eiland, ten Westen van Panama gelegen, en een paar honderd mijlen uit de kust.

En bijna zonder het te merken, waren de reizigers van den Atlantischen Oceaan naar den Grooten of Stillen Oceaan overgegaan.

Ook deze dag verstreek zonder dat er zich iets bijzonders voordeed, tenminste wanneer men het fabel-

achtig feit van de snelheid der vliegmaschine niet onder de bijzonderheden wil rangschikken.

Het was omstreeks 9 uur in den avond, en reeds volkomen duister, toen de vliegmaschine het verlaten eiland Tanghata naderde.

Zij vloog op dit oogenblik op een hoogte van omstreeks 1000 meter en met alle lichten gedoofd, behalve het kleine elektrische lampje, dat het compas en de kaart verlichtte.

Charly en Raffles zaten naast elkander, ieder in zijn eigen gedachten verdiept.

Maar plotseling stootte Raffles Charly met den elleboog in de zijde en bracht toen plotseling het telefoontoestel voor den mond.

— Kijk eens naar beneden — een weinig te loevert, schuin vóór ons.

Charly volgde de aangeduide richting met zijn blik en zeide toen:

— Bedoel je die lichten daar beneden? Wel dat is niets vreemds, wij zijn hier boven de Marquisen-eilanden!

— Dat is te zeggen — van de hoofdgroep zijn wij nog wel 10 minuten vliemens verwijderd! Het eilandje, dat ik je daar aanwijs, Tanghata geheeten, is sedert menschenheugenis onbewoond!

— Dat is eigenaardig, want er branden stellig lichten of vuren!

— Nietwaar? Ik wist wel, dat ik me niet vergist had!

— Maar misschien zijn er wel kolonisten naar het eiland gekomen!

— Dat is al zeer onwaarschijnlijk, Charly, want toevallig sprak ik dezer dagen een hooggeplaatst persoon die regelrecht van de Marquisen-eilanden terugkeerde, en die had het juist over de onbewoonde eilanden van de groep, en zei, dat het de moeite wel zou loonen, ze in exploitatie te brengen! Ik behoef je niet te zeggen, dat deze hooggeplaatste persoon een onzer landgenooten was!

Nog terwijl hij sprak, had Raffles de richting van de vliegmaschine veranderd.

— Wat ga je doen? vroeg Charly.

— Mijn jongen, je weet, dat ik een weinig nieuwsgierig ben uitgevallen, en ik zou gaarne willen weten, wat die vuren daar te beduiden hadden!

— Het zijn misschien boschbranden!

— Boschbranden, op een onbewoond eiland? Ik moet je bekennen, dat ik daar nog nooit van gehoord heb!

Neen, die vuren hebben een anderen oorsprong — voor boschbranden zijn ze trouwens veel te klein.

Raffles had de machine aanzienlijk laten dalen, en ook de snelheid aanmerkelijk verminderd, zoodat zij thans niet meer dan een 70-tal kilometer bedroeg.

Het gevolg hiervan was, dat het geraas van de schroeven zooveel verminderd was, dat de beide mannen zelfs zonder de hulp van de telefoon met elkander konden spreken, daar de electricische machine bijna geruischloos werkte.

Raffles beschreef een zeer grooten kring om het eiland, eerst op 1000 meter hoogte, en toen nog eens een op een hoogte van ongeveer 700 meter.

Hij vernauwde de kringen tot op omstreeks een halven kilometer van de kust.

Toen stuurde hij eensklaps de machine in rechte lijn de hoogte in en vermeerde tegelijkertijd de snelheid.

— Wat doe je? vroeg Charly nieuwsgierig.

— Ik ga weg, Charly! antwoordde Raffles lakoniek. Of liever — ik keer naar huis terug!

— Nu reeds? En ik dacht, dat wij naar Sydney zouden gaan?

— Dat zouden wij ook, maar ik ben van plan veranderd, Charly.

— Door het zien van die vuren?

— Door het zien van die vuren — van rook en van electricische lampen, mijn jongen. Moderne electricische lampen, zooals je ze in de straten van Londen bij tienduizenden kunt zien!

— Maar wat heeft het dan te beteekenen? riep Charly uit.

— Dat weet ik niet — en daarom keeren wij dadelijk naar Londen terug! Er gebeurt daar op het vroegere onbewoonde eiland Tanghata iets, wat zeker om de een of andere reden geheim moet worden gehouden — en je weet, dat ik er een zwak voor heb, geheimen te doorgronden!

— Maar waarom ben je dan niet aanstonds gedaald met de machine?

— Omdat dat bij nacht op dit met geboomte bedekte eiland al zeer gevaarlijk zou zijn! Ik weet volstrekt niet, wat daar verricht wordt — misschien zullen we er wel vijanden vinden!

— Je wilt dus terugkeeren?

— Ongetwijfeld!

— Op welke wijze, als het niet met den „Duivel der Lucht” is?

— Met een voor deze onderneming veel beter vervoermiddel, wat wel minder snel is, maar dan ook onzichtbaar gemaakt kan worden — om kort te gaan met onze duikboot, de „Bruinvisch”.

Het geraas van de schroeven was reeds weder zoo luid geworden, dat de twee mannen elkander nauwelijks meer konden verstaan.

Charly leunde achterover en dacht na over de wonderlijke ontdekking, welke zij zooeven gedaan hadden.

En inmiddels vloog de „Duivel der Lucht” met razende snelheid weder naar Engeland terug.

HOOFDSTUK IV.

Op onderzoek uit.

Raffles was er niet de man naar om te treuzelen met een plan, hetwelk hij zich eenmaal ten doel had gesteld.

Twee dagen later, nadat de reizigers met den „Duivel der Lucht” veilig en wel in het park geland waren, begon Raffles met de uitrusting van zijn expeditie, die slechts weinig tijd in beslag nam, daar door de goede zorgen van Henderson de „Bruinvisch”, eveneens een vinding van Raffles, een buitengewoon snelle duikboot, die aan de oppervlakte de snelste renbooten ver achter zich liet, en onder water een snelheid kon ontwikkelen gelijk aan de vlugste torpedojagers van de Engelsche vloot, dat wil zeggen van 35 knoopen in het uur, geheel en al gereed lag om zee te kunnen kiezen, in een verborgen grot van een klein eiland op de kust van Schotland, waarvan het bestaan alleen aan de drie mannen bekend was.

De voorraad verduurzaamde levensmiddelen werd aangevuld, evenals die van de munitie, en op den avond van den dag nadat de „Duivel der Lucht” van zijn voortreffelijk geslaagden proeftocht was teruggekeerd, begaven de drie mannen zich per spoor naar een Schotsche havenplaats, vanwaar zij met een kleine motorboot het eiland konden bereiken.

Nog dienzelfden nacht kozen zij zee.

Zoodra de duikboot in het ruime sop was en de beide vrienden aan den avondmaaltijd zaten, terwijl Henderson de duikboot met vaste hand bestuurde, maakte Charly de opmerking:

— Het spijt mij, dat ik het zeggen moet, Edward, maar wij zullen thans heel wat langer over den afstand moeten doen!

— Dat kan ik niet tegenspreken, mijn jongen! De lucht schijnt een element te zijn, dat zich gemakkelijker aan onzen wil laat onderwerpen dan het water, ofschoon ik er vast van overtuigd ben, dat de tijd niet ver zal zijn, waarop wij ook ter zee geweldige snelheden zullen kunnen ontwikkelen. Je weet trouwens even goed als ik, dat men er reeds in geslaagd is, met de

zoogenaamde „glijbooten” een snelheid van meer dan 100 K.M. per uur te bereiken. Evenwel — zelfs al was de bruinvisch een vaartuig van dat maaksel, dan zou een schip toch nog altijd tienmaal zoo lang over den afstand moeten doen, dat wil zeggen, vijf-en-twintig dagen.

— Maar wacht eens even, Edward! Daarbij vergeet je geheel en al, dat wij met de „Bruinvisch” onmogelijk dezelfde route kunnen volgen, die de „Duivel der Lucht” koos.

— En waarom niet, als ik vragen mag?

— Waarom niet? Je bent toch, hoop ik, niet van plan je kostelijk geheim te verraden door je met dit schip in de sluizen van het Panama-kanaal te laten schutten?

— Zoo verstandig zal ik wel zijn!

— Welnu, dan ben je dus wel gedwongen geheel Zuid-Amerika om te varen, waardoor je minstens vijftien dagen zult verliezen!

Raffles glimlachte.

— Dat zou ik inderdaad — als ik niet eenige maanden geleden een zeer gelukkige ontdekking had gedaan, waarbij ik moet erkennen, dat ik was uitgetogen met een bepaald doel! Ik heb namelijk gevonden, dat er in de smalle landtong, die de Vereenigde Staten van Noord-Amerika met het Zuid-Amerikaansche vasteland verbindt, een door de natuur gevormde onderzeesche tunnel bestaat, die slechts een enkele bocht heeft, maar voor het overige kaarsrecht is, en welke men binnen een uur kan doorvaren!

— Dat is een zeer gelukkige omstandigheid, Edward! riep Charly uit. Zij zal ons de reis dus aanmerkelijk bekorten!

De beide vrienden hadden nu hun maaltijd beëindigd, en staken een sigaret op.

— Hoelang denk je eigenlijk over den afstand te doen? vroeg Charly opnieuw.

— Twaalf of dertien dagen! In ieder geval niet meer — eerder minder. Vergeet niet, dat onze boot aan de oppervlakte meer dan tweemaal zoo snel vaart

als de snelste mailboot, en onder de oppervlakte nog altijd een weinig vlugger! En ik ben van plan, zoo veel mogelijk boven water te blijven, behalve in de allerdrukst bevaren gedeelten van de beide Oceanen.

De toekomst zou leeren, dat Raffles ook ditmaal juist gezien had.

De overtocht naar Satomas duurde iets meer dan vijf dagen, de reis van daar tot bij het eiland Tanghata bijna zes dagen, waarbij Raffles op het laatst de vaart met opzet vertraagd had, teneinde niet bij daglicht in het gezicht van het geheimzinnige eiland te komen.

Het was omstreeks 10 uur in den avond, toen de „Bruinvisch”, langzaam aan de oppervlakte varende, in het gezicht van het eiland kwam.

Zij voer met alle lichten gedoofd, en zoo voorzichtig mogelijk, teneinde haar aanwezigheid niet te verraden.

Raffles en Charly stonden aan het dek, en leunden tegen de verschansing, de blikken strak vóór zich uitgericht.

Aan den gezichtseinder doemde nu langzaam een zwarte massa op.

— Waar zullen wij voor anker gaan? vroeg Charly na eenigen tijd zwijgend te hebben uitgekeken, of ken je het eiland niet?

— Ik ken er den algemeenen vorm van, en dat is alles, antwoordde Raffles. Het heeft den vorm van een V met zeer stompe beenen, waarvan de Noordelijkste met een dicht woud begroeid is, en de Zuidelijkste een heuvelrij vertoont, die een vruchtbaar terrein omsluit. Ik geloof, dat het 't verstandigst is, te trachten aan de Oostzijde te ankeren, want ik meen te hebben gezien, dat de vuren en lichten zich omstreeks het midden van het eiland bevonden, zoodat wij aan de menschen, die zich daar ophouden, verborgen zullen zijn door de heuvelreeks, die de kust afsluit.

Raffles nam het einde van de spreekbuis ter hand, die hem in verbinding stelde met de machinekamer, waar Henderson op het oogenblik aan het stuurrad stond, en beval:

— Houdt een streek meer Noordwaarts aan, Henderson, en matig de vaart nog een weinig.

Hij wendde zich tot Charly en vervolgde:

— Het is hier een verraderlijk vaarwater, want bij vloed loopen de klippen, die zich hier moeten bevinden, geheel onder water en ik zou niet graag willen, dat onze boot op een onverwacht oogenblik aan den grond liep! Ik beken eerlijk, niet goed te weten, hoe

wij ons dan uit onze benarde omstandigheden zouden moeten redden!

— Wel, door een vuurpijl op te laten, waardoor de menschen op dat eiland gewaarschuwd moeten worden, — als zij tenminste nog niet vertrokken zijn!

Raffles wierp den jongen man een zonderlingen blik toe.

Toen hernam hij op zachten toon:

— Ik weet niet zeker, of wij daardoor niet van den regen in den drup zouden raken, mijn jongen.

— Hoe zoo? Wat geloof je dan eigenlijk?

— Ik geloof, dat de personen, die zich op dit eiland ophouden, dit wel niet met de allerzuiverste bedoelingen zullen doen!

— Waarom niet? Het is toch zeer wel mogelijk, dat het een wetenschappelijke expeditie is?

— Neem mij niet kwalijk — maar dergelijke ondernemingen zijn niet gewend, hun licht onder de koremaat te plaatsen, en houden er integendeel van een weinig de groote trom te roeren. Wij zouden er stellig iets van gelezen hebben als er sprake van was geweest een expeditie met dat doel naar Tanghata te zenden. Bovendien geloof ik niet, dat dergelijke troepjes onderzoekers er met electriche lampen op uit trekken!

— Dan zou ik wel eens willen weten, wat men hier anders komt uitrichten! Zou er misschien goud, of zouden er diamanten in den bodem zitting?

— Wel, dat is niet zoo heel onmogelijk! Wij zullen in ieder geval spoedig weten wat het is.

De duikboot was nu de kust zoo dicht genaderd, dat men haar verloop duidelijk kon waarnemen door de witte streep van de branding, die op de klippen sloeg.

Met de uiterste behoedzaamheid zocht Raffles een goede ankerplaats uit.

Gelukkig was het een bijzonder heldere nacht en scheen de maan vol aan den hemel.

De „Bruinvisch” voer nu langzaam in Noordelijke richting langs de kust, totdat Raffles een ankerplaats ontdekt had, die hij niet beter had kunnen verlangen.

Het was een soort „baai”, die diep in de kust insneed, en waarvan de ingang voor een gedeelte versperd was door rotsen, die een uitstekenden golfbreker vormden.

Zeer langzaam varende, stevende de duikboot den nauwen doorgang binnen en voer de baai in, tot onder een reusachtige overhangende rots, die als het ware een beschermend dak boven het vaartuig vormde.

Er stond hier zooveel water, dat Raffles het schip

zoo ver kon doen zinken, dat het slechts weinige centimeters boven het water uitstak.

Het anker werd uitgeworpen, de duikboot werd met een tros aan een zwaren boomstam bevestigd — en eindelijk konden de reizigers aan land gaan, met behulp van de kleine opvouwbare roeiboot, die gemakkelijk drie personen met eenigen leeftocht en hunne wapens en munitie kon bedragen.

De boot werd op het strand getrokken en te midden van een dicht kreupelbosch verborgen.

Het strand strekte zich over een breedte van ongeveer tien minuten gaans in alle richtingen rondom de baai uit, behalve juist ter plaatse, waar de „Bruinvisch” voor anker was gegaan, en waar de rotsen tot vlak bij den oever stonden.

— Waar zijn we hier nu ergens? vroeg Charly op zachten toon.

— Ongeveer juist in het midden van het eiland, antwoordde Raffles. Zie maar, links van ons verheffen zich de dichte wouden en daar in de verte die donkere lijn is de heuvelreeks, die de vlakte afsluit. Achter onzen rug kun je de uitloopers van het woud zien, waar het in de vlakte overgaat.

— En wat zullen wij doen?

— Het is in de gegeven omstandigheden het beste, te doen, wat alle schipbreukelingen dadelijk verrichten als zij ergens op een onbekende kust zijn geworpen, namelijk een hoogen top te beklimmen, teneinde hun uitzicht zooveel mogelijk te vergrooten. Wij hebben het gemakkelijk, want deze rots is niet al te steil, en moet gemakkelijk te beklimmen zijn. Laat er ons maar aanstonds een aanvang mee maken, maar wees een weinig voorzichtig, men kan nooit weten, wie er in de buurt is.

De beklimming begon.

Aan den kant van de zee was de helling van de rots niet zeer groot, waardoor het tamelijk gemakkelijk was, den top te bereiken op ongeveer 150 meter boven den zeespiegel gelegen.

Raffles was het eerst boven en liet zijn blikken in het rond waren.

Het was te duister, om de beide uiteinden van het zonderling gevormde eiland te kunnen zien.

Maar wel was het mogelijk, de vlakte op de Zuidelijke helft van het eiland bijna in haar geheel te overzien.

En daar — te midden van die vlakte, op nauwelijks vijf kilometer afstand, waren heldere lichtschijnsels waarneembaar.

Ditmaal viel er in het geheel niet aan te twijfelen, er waren daarginds menschen!

Henderson en Raffles hadden zich thans bij Charly gevoegd en keken in de richting, welke hij hun zwijgend had aangewezen.

— Men zou zeggen, dat het daarginds een ware stad is! mompelde Raffles.

— Of althans een dorp! voegde Charly er aan toe. Ik zie wel een paar dozijn groote electriche lampen, als ik mij niet vergis.

— Gij hebt gelijk, mijnheer Brand, liet nu de stem van Henderson zich hooren, die de beste oogen had. Het zijn bepaald electriche straatlampen, zooals wij ze in Londen ook hebben.

— Maar wat beteekent dat dan toch? begon Raffles weder. Wat kan daarginds wel geschieden? Nu, het helpt niet of wij ons zelve die vragen al stellen — het beste zal zijn, om er op af te gaan — dan zullen wij er het antwoord op kunnen geven. Op marsch!

De drie mannen begonnen thans de rots aan de zijde van de vlakte weder af te klimmen, hetgeen niet zoo gemakkelijk ging als de bestijging, daar de helling tamelijk steil was, en men wegens de duisternis voorzichtig moest zijn, al kon zij volstrekt niet vergeleken worden met het nachtelijk duister van het Westelijk halfmond.

Spoedig bevonden de drie mannen zich in de vlakte, en zij gingen thans af op het verre, rossige verschijnsel, dat zij aan den gezichtseinder waarnamen.

— Er is één ding, dat ik niet begrijp! begon Charly, nadat zij eenigen tijd zwijgend waren voortgegaan door het gras, dat hun tot bijna aan de knieën reikte. Ik zou wel eens willen weten, of men dat eigenaardige schijnsel van het dichtstbijliggende eiland niet zou kunnen waarnemen!

— Dat is volkomen onmogelijk, Charly, antwoordde Raffles. Ten eerste is de afstand daartoe veel te groot, en ten tweede is dit eiland naar de zijde van de overige eilanden van deze groep met duinen bezet. Neen, menschen, die hier in het geheim iets te verrichten hebben, kunnen er wel staat op maken, dat zij dat kunnen doen, zonder te worden lastig gevallen! Natuurlijk voorop gesteld, dat het toeval hun geen parten speelt — zooals nu het geval is geweest!

— Kun je me zeggen, Edward, wat je daarginds denkt aan te treffen?

— Op die vraag kan ik je niets anders antwoorden dan met een volmondig „neen”! Er zijn immers zooveel

mogelijkheden. Het is misschien een kolonie van spiritisten, van theosofen, van Mormonen, van naaktloopers, van Wagner-aanbidders, van Bolsjewiks, van Sibarieten, van volgelingen van Kneipp, of van iets dergelijks, dat wil zeggen van menschen met gelijk gerichte bedoelingen, die van oordeel zijn, dat er voor hen nog steeds geen plaats is in de gewone maatschappij, zooals wij die tot dusverre kennen. Dat is één mogelijkheid. Een tweede is, dat op dit eiland een of andere groote mogendheid in het geheim proeven neemt met een of andere nieuwe, vreeselijke uitvinding op militair gebied. Wellicht zijn daar menschen bezig, een of andere helsche machine te monteeren, waardoor het mogelijk zou zijn, laat ons zeggen, door middel van vloeibare lucht, gassen of electriciteit in enkele minuten een heel regiment op te ruimen — hetgeen natuurlijk in de oogen der militairistische klasse en der heerschers een verbazende vooruitgang zou zijn!

— Zijn er nog meer mogelijkheden?

— Slechts een dunkt me!

— En die is?

— Dat we daarginds een gewone, ordinaire dievenbende zullen aantreffen.

— Je wilt zeker wel erkennen, Edward, dat die laatste mogelijkheid het minst mogelijk is?

— Hoe zoo?

— Wel, ik kan mij niet goed voorstellen, hoe die dievenbende van dit eiland zou afkomen, teneinde haar strooptochten te gaan ondernemen, welke zij natuurlijk niet tot de Marquesen eiland zou beperken.

— Per schip zou ik denken! De afstand tot Australië is niet zeer groot, hoogstens een dag of zes, zeven, en daar is heel wat te halen! Ik geef je echter toe, dat ik zelf voor de andere mogelijkheden meer gevoel!

Intusschen werd de tocht voortgezet, waarbij de drie mannen de vlakte in de schuimte overstaken, teneinde onder de dekking van de heuvelrij, die zich aan hun linkerhand dicht bij de kust verhief, naderbij te komen.

Het duurde niet lang of zij hadden de uitloopers van deze lage bergketen bereikt.

— Is dit eiland van vulkanischen oorsprong? vroeg Charly, nadat de tocht weder eenigen tijd zwijgend was voortgezet.

— Men zou het aan den aard van deze heuvels wel zeggen, antwoordde Raffles. Ik geloof dat we hier met onvervalscht bazalt te doen hebben, maar over het algemeen zijn alle landen van deze groep in den loop van duizenden en nog eens duizenden eeuwen, ontstaan uit de zoogenaamde Atollen, kringvormige, zeer kleine eilandjes, opgebouwd door de Koraal-dieren.

— De heuvels lijken mij niet zeer hoog toe — ik schat ze op een paar honderd meters.

— Hooger zijn zij zeker niet, Charly. Ik bemerk dat zij hier en daar vrij dicht beplant zijn met struikgewas. Dat kan ons van nut zijn bij ons bespiederswerk!

Intusschen was het schijnsel der lampen en kampvuren reeds veel helderder geworden en de drie mannen zouden de nederzetting of wat het dan wezen mocht, indien zij recht door bleven loopen, binnen een half uur bereikt hebben.

HOOFDSTUK V.

Een onverwachte ontdekking.

— Ik geloof dat het tijd zal worden ons een weinig onzichtbaar te maken, mijn vrienden, zeide Raffles. Ik stel dus voor, over de heuvelrij te klimmen en onzen weg langs het strand voort te zetten, gedurende een half uur ongeveer. Wij zullen dan zoo wat ter zijde van die zonderlinge, geheimzinnige kolonie zijn gekomen.

— En wat doen wij dan? vroeg Charly.

— Dan beklimmen wij de heuvel opnieuw en ik hoop, dat wij dan een uitstekend uitzicht zullen hebben, en alles te weten zullen komen, wat wij verlangen.

De drie onderzoekers gingen om de heuvelrij heen en bereikten zoo het Oostelijk strand van de Zuidelijke helft van het eiland.

Weliswaar was het tamelijk smal, maar het zand was fijn en vast, en het loopen was hier al zeer gemakkelijk.

Er werd nu weinig meer gesproken, en dan slechts op fluisterenden toon, daar men nu ieder oogenblik voor een wellicht ongewenschte ontmoeting moest vreezen.

Een half uur later stond Raffles stil.

De drie mannen bevonden zich thans aan den voet van een heuvel, waarvan de top met dicht struikgewas en tamelijk hoog opgaand geboomte beplant was.

— Ik geloof, dat wij hier hebben gevonden wat wij noodig hebben, vrienden, zeide Raffles op zachten toon. De helling van dezen heuvel is niet zeer steil aan deze zijde, en het struikgewas zal ons voortreffelijk kunnen verbergen. Laten wij dicht bij elkaar blijven, zoodat wij elkander niet uit het oog verliezen. Mocht dat toch onverhoopt het geval zijn, dan is de afspraak, dat wij elkander aan de duikboot terugvinden.

De beklimming nam een aanvang.

Met groote behoedzaamheid, het geweer aan den riem dwars over den rug, zoodat zij beide handen vrij hadden, klauterden de drie reizigers tegen de helling op.

Zij bereikten bijna tegelijkertijd den top van den heuvel, die echter meer op een kleine hoogvlakte geleek.

Van het geheimzinnige schijnsel was althans op deze plek niets te bespeuren.

En toch was het zeker, dat men zich hier juist ter zijde van de nederzetting bevond.

— Vooruit! beval Raffles op zachten toon. Het is al laat, maar ik zal niet eerder rusten, voor dat ik den aard van die lichten ontdekt heb — en ik geloof wel, dat gij beiden er even zoo over denkt!

— Dat spreekt vanzelf, Mylord! zeide Henderson. Ik zou geen oog kunnen dicht doen, voor ik het geheim kende!

— Dat is ook mijn meening, voegde Charly er aan toe. Wij hebben tijd genoeg om te souperen en te slapen, als wij maar eerst dit geheim doorgrond hebben.

— Laat ons dan gaan! zeide Raffles kortaf.

Stoutmoedig drongen de drie onderzoekers het bosch binnen, hetwelk de hoogvlakte bedekte.

Zij schreden voorwaarts te midden van dichte struiken, tamarindeboomen, apenbroodboomen met hun zonderling gevormde stammen en waarvan de takken tot op den grond hingen, cocos-palmen en andere tropische boomen.

Hier en daar stonden de struiken zoo dicht opeen, dat het kapmes van Henderson te hulp moest worden geroepen, teneinde zich een weg te kunnen banen door het ondoordringbare warnet van takken en lianen.

De tocht duurde ongeveer een half uur.

Toen slaakte Charly een zachten kreet, en wees met uitgestrekte vingers recht voor zich uit.

— Daar! fluisterde hij.

Door de laatste boomen van de hoogvlakte heen, welker rand zij thans blijkbaar genaderd waren, was een rossig schijnsel zichtbaar.

Het was duidelijk, dat zij aanstonds hun doel zouden bereiken!

Zwijgend en met groote voorzichtigheid, in gebukte houding voortlopend, bereikten zij eindelijk den rand van de hoogvlakte.

Zij wierpen zich voorover in het hooge gras en kropen nu zoover voorwaarts tot zij een blik in de vlakte kon-

den werpen, die zich aan hun voeten uitstrekten, op ongeveer 100 meter beneden hen.

Zij konden elkanders gelaat slechts vaag onderscheiden, maar zij raadden als het ware de uitdrukking van verbazing, die daarop moest afgeschilderd zijn.

Zij zagen een kamp, bestaande uit verscheidene loodsen, waarvan er een van verbazende afmetingen was.

Al deze loodsen stonden rondom een soort plein, waar het gras was uitgetrokken, en de aarde was platgetreden.

Dit plein nu was bijna daghelder verlicht door een groot aantal booglampen, opgehangen aan masten van een tiental meters hoogte.

Op dat plein leek wel een volksfeest aan den gang te zijn, want het was er zoo druk, als op een kermis in een Londensche voorstad!

Er waren daar een honderdtal mannen bijeen, die dronken, zongen en dansten.

Het laatste moesten zij echter onder elkander doen, want deze eigenaardige kolonie scheen geen vrouwen te kennen!

Hoe de drie bespieders ook rond zagen — zij konden er nergens een ontwaren.

De mannen scheen in een zeer opgewonden stemming te verkeerden, want hun geschreeuw en hun dronkemansgelal was tot zelfs op deze plek hoorbaar.

Sommigen zaten aan ruw-behouwen tafels, anderen liepen heen en weder, en ook waren er die een mandoline, gitaar en harmonica bespeelden.

Van tijd tot tijd klonk er een lied, telkens in een andere, vreemde taal, een Spaansche habanera, een Italiaansche farandolle, een Russische dansmelodie — Duitsche operette-wijsjes — en de Marseillaise!

Een paar van de mannen schenen als kellers dienst te doen, en kwamen met hun armen vol flesschen en manden met eetwaren uit een der groote loodsen aanloopen, om dadelijk weder heen te gaan en nieuwen voorraad te halen.

Dit alles was zoo duidelijk zichtbaar, als bij klaarlichten dag!

Gedurende eenige minuten keken de drie spionnen stom van verbazing naar dit onverwachte schouwspel — een honderdtal Europeanen van minstens vijf nationaliteiten, die te middernacht feest vierten op een verlaten eiland in den Stillen Oceaan.

— Begrijp je het nu? vroeg Charly, terwijl hij zich naar Raffles voorover boog. Begin je ook niet in te

zien, dat de laatste mogelijkheid die je noemde de juiste is?

— Ik kan het je nog niet zeggen — maar in ieder geval is het hoogst zonderling! Het is duidelijk, dat die menschen daarginds aan het feestvieren zijn, want het is niet aan te nemen, dat dit hun normale wijze van doen is. Maar voor den duivel — waarom schreeuwen en brullen zij dan toch zoo opgewonden?

Alsof men daar ginds op deze vraag geantwoord had, werd het plotseling doodstil.

Een stilte die des te meer opviel, na het uitbundig lawaai van zoeeven.

Alle mannen, die gezeten waren stonden eensklaps op en scharden zich ter zijde van het plein.

Aller blikken waren gericht naar een houten huis, snerlijker dan de anderen, met een bordes, een balcon en zelfs een kleinen daktuin, dat zich, afzonderlijk van de anderen, aan een zijde van het plein verhief.

Uit dat huis was zoeeven een man getreden, die nu langzaam naar voren schreed, met afgemeten stappen.

Hij was geheel in het zwart gekleed, en droeg een hoed met een breeden rand, die zijn gelaat voor een groot gedeelte verborg.

Hij werd op eenigen afstand gevolgd door een half dozijn mannen, die als het ware zijn lijfwacht vormden.

De man in het zwart begaf zich tot in het midden van het plein, steeds gevolgd door zijn zes trawanten, en lichtte daar zijn hoed af.

Toch was er van zijn gelaat nu nog niets te zien — want hij was gemaskerd.

Bijna op hetzelfde oogenblik voelde Charly den krampachtigen greep van vijf sterke vingers om zijn arm knellen.

Hij keek Raffles verschrikt aan.

Diens gelaat was zeer bleek geworden, er een sissende klank kwam over zijn lippen.

— Wat is er? vroeg de jonge man.

— Heb je het dan niet gezien? Herken je hem niet, ondanks zijn masker? Die man daarginds — daar in het midden van dat plein — die zich nu gereed maakt om te gaan spreken — die man is professor Nicholson, mijn doodsvijand!

Bijna had Charly een kreet van ontsteltenis en verbazing geslaakt.

Hij keek nu zelf nauwkeuriger toe.

Weliswaar was zijn blik niet gescherpt door de gevoelens van haat- en wraakzucht, die Raffles moesten bezielen, maar ook hij kon er toch niet aan twifelen,

dat zijn vriend goed gezien had. Het was de gestalte — het was de vorm van het hoofd — het waren de gebaren van professor Nicholson, den chef van het Genootschap van den Gouden Sleutel, dat wil zeggen van de machtigste vereeniging misdadigers ter wereld, waarbij de grootste dievenbende waren aangesloten, en die haar leden in alle wereldstreken telden!

Het toeval, of wil men liever, het noodlot had de beide mannen opnieuw bij elkander gebracht, ditmaal op een plek waar zij het zeker geen van beiden verwacht zouden hebben. Daar stond hij, zijn volle lengte opgericht, de wetenschappelijke bandiet, de man wiens wreedheid zonder voorbeeld was, de professor wiens naam bekend was tot ver over de grenzen van zijn eigen land, en die iederen dag patiënten ontving, die hem kwamen consulteren.

Daar stond dezelfde man, met wien de Groote Onbekende sedert vele maanden een strijd op leven en dood had aangebonden, en die zeker geen second' zou aarzelen, hem ter dood te doen brengen, als hij hem in zijn macht kon krijgen!

Op dit oogenblik verhief de Koning van de Misdaad zijn stem, klaarblijkelijk tot het houden van een toespraak.

Wat hij zeide, was op dezen afstand niet te vernemen, maar het moest van belang zijn, want alle mannen daarginds stonden in een eerbiedige houding en met ongedekte hoofden toe te luisteren.

Raffles bracht zijn mond aan het oor van Charly en fluisterde:

— Het blijkt dus, dat onze laatste veronderstelling toch de juiste was! Het is dus een gewoon dievenkamp.

— Ik weet niet of het wel zoo gewoon is, Edward, hernam Charly met een klank van twijfel in zijn stem. Ik heb een voorgevoel, dat ons nog iets te wachten staat, waarop wij zeker niet gerekend hadden.....!

Het zou niet lang duren, alvorens Charly in het gelijk werd gesteld.

Nadat professor Nicholson omstreeks een kwartier had gesproken, hieven de bandieten, want dien naam mocht men hen thans gevoegelijk geven — een luid gejuich aan, en zwaaiden met hoeden en petten.

Toen werd het weder stil.

Er trad uit de groep van zes mannen, die Nicholson gevolgd waren, een man naar voren, die hem een klein voorwerp op een kussen van bloedroode stof overhandigde.

— Wat zou dat zijn? vroeg Charly fluisterend.

Raffles antwoordde niet dadelijk, maar bracht zijn nachtkijker voor het oog.

Toen antwoordde hij:

— Ik geloof, dat het een sleutel is.....

Nicholson had het voorwerp aangenomen, en de man die het hem gebracht had, trad met vele buigingen weder achteruit.

— Ik vind het een zotte komedievertooning, Mylord! liet nu de zware stem van Henderson zich hooren.

— Het is zeker een of andere van te voren gerepeteerde plechtigheid, Henderson, zeide Charly fluisterend. Maar praat niet zoo hard, want je stem heeft wel een weinig van het rollen van den donder, vergeet dat niet!

— Ik zal er om denken, mijnheer Brand! antwoordde de brave reus.

Op het oogenblik dat Nicholson den sleutel, of wat het dan zijn mocht, aannam, hieven de bandieten op een teeken van een hunner, een zonderling klinkend, somber gezang aan.

— Dat is zeker het internationale volkslied van dat geboefte! bromde Henderson voor zich heen.

Raffles en Charly luisterden met aandacht naar de vreemde melodie.

Gedurende dit gezang schreed Nicholson met afgemeten stappen over het plein naar de grootste loods.

Hij werd nu gevolgd, niet alleen door de zes mannen van zoeven, maar door alle aanwezigen, die zich in gelederen van acht hadden opgesteld.

Met de grootste spanning volgden de drie toeschouwers het verloop van deze geheimzinnige ceremonie.

Nicholson stond nu stil voor de geweldige deuren van de groote loods.

Hij stak den sleutel in het slot, en daarop trokken zijn zes trawanten met inspanning van al hun krachten de beide deurvleugels open, die tot aan den rand van het dak reikten.

— Wat zou er daarbinnen zijn, Mylord vroeg Henderson, die zijn nieuwsgierigheid bijna niet langer kon bedwingen.

— Ik kan het slechts vermoeden, Henderson — maar het is zeker niet veel goeds, antwoordde Raffles.

Intusschen waren alle bandieten tot dicht voor de deur getreden.

Er werd een zeer lang touw naar buiten gerold, en alle aanwezigen grepen dit touw en begonnen daaraan te trekken zonder schokken en blijkbaar met inspanning.

Toen verscheen er langzaam een donker voorwerp van

ontzaggelijke afmetingen uit de wijdgeopende deuren van de loods.

Het voorwerp werd iedere seconde duidelijker zichtbaar, en binnen vijf minuten had het zijn schuilplaats verlaten.

De bandieten trokken het tot in het midden van het plein.

De drie spionnen sperden hunne oogen van verbazing wijd open.

Het ding dat daarginds in het midden van het plein stond, was een vliegmaschine, maar een machine van ongehoorde afmeting, waarbij de Luchtomnibussen, die sedert eenigen tijd tusschen Londen en Parijs op en neer vlogen, slechts kinderspeelgoed geleken!

Van den grond tot den bovenkant van de bovenste draagvlakken, bedroeg de afstand minstens 20 meter.

De vlucht van de onderste draagvlakken bedroeg ongeveer 60, die van de bovenste omstreeks 75 Meter.

Het monsterachtig groote toestel werd voortbewogen door vier motoren, die ieder afzonderlijk een schroef van geweldige afmeting in beweging bracht.

Deze vier schroeven waren paarsgewijze boven elkander aangebracht ter weerszijden van het schuit, van de vliegmaschine, wanneer men tenminste dezen naam mag geven aan een soort bak van ruim 3 Meter breedte en 12 Meter lengte, die zich naar achteren versmalde, en uitliep in het ontzaggelijke staartstuk.

Van het onderste draagvlak naar het bovenste liepen,

aan iedere zijde van den romp, op drie plaatsen, kleine ladders naar boven, voorzien van een leuning, waardoor het mogelijk was, zich bovenop deze vleugels te begeven.

Dit moest ook bij zulk een ontzaggelijk groot toestel volstrekt geen bezwaar opleveren, en Raffles kon zich indenken, dat de evenwichtstoestand volstrekt niet verstoord zou worden, zelfs al namen vier of vijf personen op het alleruiterste einde van een der draagvlakken plaats.

Vrees voor afstorten behoefde men niet te koesteren, want al deze vlakken waren onspannen met een lichte borstwering van staaldraad, als de verschansing van een schip, of als men liever wil als een soort zeer licht hekwerk, dat zoo weinig mogelijk tegenstand bood aan den wind.

De draagvlakken schenen onderling verbonden te zijn door platte buizen, met een ovale doorsnede, waarvan de smalle zijde naar voren was gericht, ook al om zoo weinig mogelijk weerstand van de lucht te ondervinden.

De kleur van het monsterachtig ding was loodgrijs, en het maakte een somber dreigenden indruk, die nog versterkt werd door dat op ieder der onderste draagvlakken dicht bij den romp, een snelvuurkanon was opgesteld op een draaibare affuit, zoodat het in alle richtingen kon vuren, en op ieder der bovenste twee mitrailleurs.

— Dat was het dus! mompelde Raffles voor zich heen, terwijl hij beide vuisten balde.

HOOFDSTUK VI.

Overrompeld.

— Had je iets dergelijks verwacht, Edward? vroeg Charly, die ternauwernood van zijn verbazing bekoemen kon.

— Neen, daar kom ik rond voor uit, antwoordde Raffles. Aan die mogelijkheid had ik niet gedacht! Het is nu alles zoo klaar als de dag — Nicholson heeft een honderdtal van zijn knapste bandieten, aangevoerd door een zestal gewetenlooze ingenieurs of verloopen studenten, of de hemel weet wat, aan het werk gezet op dit verlaten eiland, teneinde een monsterachtig groote

vliegmaschine te bouwen, waarvan het doel niet twijfelachtig is!

— Een soort kaperschip der lucht?

— Niets anders, mijn jongen! En als het voor een ander doel was, dan zou ik, die niet jaloersch ben, de eerste zijn, om dit geniale werkstuk naar waarde te schatten en den maker toe te juichen.

Op dit oogenblik hieven de bandieten een donderend gejuich aan.

Zij zwaaiden met hun hoofddeksels en toen weerklonk opnieuw het zonderling gezang van zoeven.

Toen werd het weder stil.

Met afgemeten stappen trad Nicholson op de vlieg-machine toe.

Een zijner trawanten reikte hem een champagne-flesch toe op een zilveren blad.

Hij nam haar en sloeg haar stuk tegen een der metalen deelen van de machine. Daarop zette hij zijn voet op de onderste trede van een smalle, houten ladder, die naar het schuitje voerde.

Aldus scheen de Koning van de Misdaad bezit te nemen van het vliegtuig, dat aan zijn brein ontsproten was.

Hij was de eerste die zich aan boord begaf, en daarop volgden hem zijn zes luitenants en vervolgens een groot gedeelte van de bandieten.

— Een proeftocht, mompelde Raffles bij zichzelf. Waarschijnlijk is het toestel heden juist gereed gekomen en wil Nicholson het thans aan een proef onderwerpen.

Charly antwoordde niet, maar telde nauwkeurig het aantal mannen, dat zich aan boord begaf.

Toen de laatste over de borstwering verdwenen was, zeide hij op zachten toon:

— De kapitein, zes luitenants, en 64 man!

— Het is veel — het is veel meer, dan nog ooit een vlieg-machine heeft vervoerd en toch ben ik er van overtuigd, dat het toestel gemakkelijk ook de overigen, een veertigtal naar ik schat, mee de lucht in zou kunnen nemen.

Nog voor hij geheel had uitgesproken, vervulde het daverend geraas van de vier machtige motoren de lucht en de vier schroeven begonnen tegelijkertijd te draaien.

De veertig bandieten, die waren achtergebleven, moesten zich terugtrekken, zoo hevig was de luchtverplaatsing door de steeds sneller rondwentelende schroeven teweeg gebracht.

In het eerst scheen er geen beweging in de sombere massa te willen komen, maar plotseling, als met een sprong, schoof de machine vooruit over het plein, eerst langzaam, daarop hoe langer hoe sneller.

Zij reed op zes machtige wielen over het veld — en steeg toen als een monsterachtig groote roofvogel in de lichtblauwe avondlucht omhoog.

Steeds hooger klom zij, en steeds minder hoorbaar werd het machtig geluid der motoren en schroeven.

Toen verdween het vliegtuig uit het gezicht, maar spoedig werd het geronk der motors weder hoorbaar

en daarop verscheen de machine weder, thans op een hoogte van bijna 1000 Meter.

Plotseling straalde er een oogverblindend schijnsel van uit den hemel over het plein.

Het duurde slechts een oogenblik, maar het zette bijna het gansche eiland in een hellen gloed.

Blijkbaar werd het elektrische zoeklicht geprobeerd, hetgeen echter niet te lang mocht duren, uit vrees, dat men het op de andere eilanden zou opmerken.

De snelheid scheen telkens grooter te worden en ten slotte vloog het Kaperschip der Lucht op een hoogte van slechts drie- of vierhonderd meter met een razende snelheid voorbij.

— Hoe hoog taxeer je de snelheid wel, Charly? vroeg Raffles op fluisterenden toon.

— Ik zou het niet precies kunnen zeggen, maar ik geloof wel, dat die machine aanzienlijk veel sneller vliegt dan de allersnelste luchtomnibussen, welke er tot dusver in gebruik zijn!

— Daarvan ben ik overtuigd! Ik schat de snelheid op minstens driehonderd en misschien wel 350 K.M. per uur! Nicholson weet wel wat hij doet! Hij begrijpt wel, dat hij niet veel heeft aan een vliegtuig, dat even snel is of langzamer dan de thans gebruikte machines, daar het hem anders onmogelijk zou zijn op tijd te ontkomen, en met zijn achtervolgers den spot te kunnen drijven! Maar hij heeft een ding over het hoofd gezien — namelijk, dat er op de wereld nog een vlieg-machine bestaat, die nog zeer veel sneller is dan de zijne! En ik hoop hem dat spoedig te bewijzen!

Een oogenblik later streek de ontzaggelijke vlieg-machine weder neer, en rolde tot bijna op dezelfde plek, van waar zij was opgestegen.

De proeftocht had ongeveer een half uur geduurd, en het bleek uit alles, dat het vliegtuig uitstekend naar het roer luisterde.

Toen het stil lag, bemerkte de drie toeschouwers, dat zich op de draagvlakte bij de kanonnen en de mitrailleurs verscheidene mannen ophielden.

Waarschijnlijk had Nicholson willen beproeven of de draagkracht van de reusachtige vleugels, die bijna 7 Meter breed waren, voldoende was.

De bemanning ging weder aan land, als men het zoömag uitdrukken, Nicholson het laatst van allen.

Hij hield nog een korte toespraak en daarop werd de machine weder in de loods teruggeroeld, de deuren werden gesloten, de lichten in het Kampdorp werden op weinige na gedoofd, en het feest scheen binnenshuis te

zullen worden voortgezet, daar het thans vrij koel was geworden, zooals des nachts op deze breedte menigmaal voorkomt.

Charly keek Raffles eenige oogenblikken strak aan en fluisterde toen:

— Wij weten nu tenminste wat wij weten wilden. Ik moet erkennen, dat Nicholson in mijn achting rijst! Hij is een duivel in menschengedaante, — maar hij is een geniaal man!

— Maar op welke wijze denkt hij dan toch dit monsterachtige vliegtuig te gebruiken, Edward, dat toch aanstonds moet opvallen, en waartegen men zich moet kunnen beschermen?

— Dat kun je gerust aan hem overlaten! Hij zal middelen in overvloed weten, om zijn rooversbedrijf op deze hoogst moderne wijze voort te zetten. Hij kan alle werelddeelen bezoeken, hij kan in het Verre Westen van Amerika de auto van een millionnair laten aanhouden, en met de daders ontvluchten om een dag later in Canada een huis leeg te plunderen, en twee dagen daarop in Schotland een trein aan te houden! En men zal hem niet kunnen achterhalen, want als hij wil, kan hij altijd zijn schuilplaats hier opzoeken, waarvan niemand het bestaan weet, — op wij drieën na! Maar mij dunkt, dat wij nu genoeg gezien en gehoord hebben voor vandaag! Het begint koud te worden, en wij hebben ons niet van dekens voorzien, wat dom genoeg is. Wij zullen dus genoodzaakt zijn, naar een beschutting om te zien!

— Misschien bevindt zich hier of daar wel een hol in de rots op welker top wij ons nu bevinden.

— Laat ons dan op weg gaan, en ons daar dadelijk van overtuigen, hernam Raffles. Wij hebben eenige uren slaap wel noodig! En het is te laat, om thans naar de duikboot terug te keeren. Wij zouden dan bovendien morgen den geheelen weg nog eens moeten maken.

Charly keek Raffles eenigszins onthutst aan.

— Wat meen je daarmee? vroeg hij. Ben je van plan om hier te blijven!

— Dat niet, maar ik ben toch wel van plan mijn nasporingen bij daglicht wat verder voort te zetten!

— Maar daardoor stel je je aan het grootste gevaar bloot, Edward! zeide Charly verschrikt. Bedenk, dat wij tegen een reusachtige overmacht staan, en dat Nicholson je meedoogenloos ter dood zou brengen, waarschijnlijk ook dan, als hij niet vermoedde wie je was — wat hij hoogstwaarschijnlijk wel zal doen!

— Ik geef je toe, dat het een vrij gevaarlijke onderneming is, maar toch wil ik er niet van afzien. Ik wil

zoo mogelijk iets naders omtrent de plannen van den schurk vernemen.

Charly zweeg.

Hij begreep wel, dat het nutteloos zou zijn, Raffles van dit gevaarlijke plan af te brengen, en hij hoopte slechts, dat zijn vriend den volgenden dag zelf wel zou inzien, dat het kamp te goed bewaakt werd, om een poging tot een nader onderzoek mogelijk te maken.

De drie mannen verlieten hun schuilplaats en daalden zeer voorzichtig den top van den heuvel af, op een plek eenigszins achter het kamp.

Het geluk was hun gunstig, want na ongeveer een half uur te hebben geloopt en geklauterd, ontdekten zij in de helling van den rotsachtigen heuvel den ingang van een zeer groot hol, waar een aangename temperatuur heerschte.

Zij gaven zich de moeite niet, om het nader te onderzoeken, maar wierpen zich aanstonds ter neder op het fijne zand, waarmede de bodem van het hol een halve voet dik bestrooid was, gebruikten hun bagage als hoofdkussen, legden hun geweer onder het bereik van hun hand, nuttigden snel een weinig van het meegenomen voedsel en waren spoedig in een diepen slaap verzonken — want de gave om des nachts te kunnen slapen was bij deze gelukkige stervelingen niet afhankelijk van de plek waar zij zich bevonden.

Den volgenden morgen werd Raffles het eerst, en met eenigen schrik wakker.

De oorzaak van dien schrik zou hij onmogelijk zelf hebben kunnen bepalen.

Het was een soort instinctief besef van eenig dreigend gevaar, waarvan de aard hem echter nog onbekend was.

En toch was alles zoo rustig en kalm om hem heen!

Naast hem lagen zijn beide makkers, nog in een ongestoorden slaap verzonken.

Door de opening van het hol, die op een breed pad uitkwam, hetwelk door de natuur gevormd was in de helling van den heuvel, zag hij een groot gedeelte van de vlakke, die door het zonlicht overstraald werd.

In de blauwe lucht dreven kleine schapenwolkjes.

De leeuweriken lieten hun gejubel hooren.

Aan den voet van den heuvel graasden een drietal jonge paarden, dicht bij een schuur, en deden zich te goed aan het hooge, malsehe gras.

Het was een tafereeltje van de lieflijkste rust, en toch kon Raffles dat zonderlinge gevoel van dreigend gevaar niet van zich afzetten.

Hij wierp een blik om zich heen.

Het hol was zeer groot, zooals hij nu zag en zoo hoog, dat hij in de halve schemering het verwulf slechts vaag kon onderscheiden.

Toen wendde hij zijn blikken weder naar den uitgang van het hol — en zij bleven strak gevestigd op iets, dat zijn aandacht trok.

Het was een klein hondje, een bastaard terrier, die kwispelstaartend en met schitterende oogen naar binnen keek.

Het volgend oogenblik hief het dier een schel, doordringend geblaf aan, en verdween het uit het gezichtsveld van Raffles, om enkele seconden later weder terug te komen, en als dol voor den ingang van het hol op en neer te springen. Het geblaf had Charly en Henderson gewekt, die dadelijk overeind zaten en zich de oogen uitwreven.

— Wat is dat? vroeg Charly, nog half slaapdronken, en niet aanstonds beseffend waar hij zich bevond.

— Dat is een hondje, Charly, antwoordde Raffles kalm. Het is een hondje, dat ons wel eens eenige onaangename oogenblikken zou kunnen laten doorbrennen, om kort te gaan — het is het hondje van professor Nicholson. Ik hoop, dat je met deze korte uiteenzetting tevreden bent, en nu aanstonds je geweer ter hand zult willen nemen, want ik geloof, dat je nog voor het ontbijt gelegenheid te over zult hebben, om er een druk gebruik van te maken.

De volgende seconde zou Raffles in het gelijk stellen.

Voor de opening van het hol verscheen een gelaat, met een masker voor, dat aanstonds gevolgd werd door de gezichten van een zestal andere mannen.

Zij schenen niet aanstonds te zien, wat er zich in het hol bevond, daar hunne oogen aan het schelle daglicht gewend waren, en dat werd eenigen hunner noodlottig, want Charly had inderdaad aan de korte verklaring van Raffles ruimschoots genoeg gehad, en zijn geweer in gebruik gesteld, met het gevolg, dat een van de ban-

dieten met de handen in de lucht sloeg, een rauwen kreet slaakte, en toen ruggelings van de rotselling stortte.

Een gehuil van woede volgde op dit eerste schot en het volgende oogenblik was het hol vol menschen!

Want Nicholson en zijn luitenants, blijkbaar aandachtig geworden door het geblaf van den terrier, werden gevolgd door een twintigtal bandieten.

Wellicht waren zij toevallig in de buurt geweest of op jacht, want zij droegen allen geweren.

— Redde zich wie kan, vrienden! klonk de heldere, bevelende stem van Raffles boven het gecreuw uit. Niemand mag zich om de anderen bekommeren — die overmacht is te groot! Schiet er zooveel neer als gij kunt, gij doet er een goed werk mee!

Charly en Henderson, hielden het zich voor gezegd!

Onophoudelijk knalden hun revolvers, daar voor het gebruik van het geweer de afstand reeds te klein was geworden.

Spoedig hing het hol vol kruitdamp, en was het moeilijk den tegenstander te onderscheiden.

Reeds had Henderson met reuzenkracht een paar der bandieten om het middel gevat en hen met zooveel geweld tegen de wanden van het hol geslingerd, dat hun de beenderen in het lichaam kraakten.

Maar toch, ofschoon de drie mannen er in slaagden, bijna een vol dozijn van de bandieten te doden of zwaar te verwonden — de overmacht was te groot.

En toch scheen er een bevel te zijn gegeven, om hen levend in handen te krijgen. Want hoewel er reeds eenige malen een revolver op hen gericht was geweest had men hen gespaard.

Maar tenslotte voelde Charly en Raffles zich overweldigen, met touwen binden en buiten het hol sleepen.

Maar toen zij een blik om zich heen wierpen, hijgend en bloedend, misten zij Henderson...

De reus scheen door den grond gezonken te zijn!

HOOFDSTUK VII.

Een vreeselijk vonnis.

Snel werden de beide gevangenen langs het breede rotspad naar de vlakte gevoerd en vervolgens naar het kamp geleid, waar de geheele bevolking reeds op de hoogte scheen te zijn, die hen met woeste kreten en bedreigingen ontving.

Zij werden aanstonds naar het huis van Nicholson gebracht, die zich dadelijk na het begin van den strijd had teruggetrokken, waarschijnlijk om zijn kostbaar leven niet in de waagschaal te stellen.

De bewakers van de beide vrienden hadden moeite hen tegen de woede van de overige bandieten te beschermen, en reeds had eenige malen dreigend een mes boven hunne hoofden geflikkerd.

Toch bereikten zij veilig het binnenste van Nicholson's huis, waarvan de deur onmiddellijk achter hen gesloten werd.

Zij werden naar een kamer gebracht, waar de Koning van de Misdaad en vier zijner luitenanten — de twee andere lagen met verpletterde schedels aan den voet van de rots — reeds gezeten waren achter een ruw houten tafel, overdekt met een zwart laken.

Een zestal bandieten plaatsten zich achter de beide gebonden mannen, ten einde iedere poging tot ontvluchten onmogelijk te maken.

De kleine terrier zat parmantig op een stoel naast zijn meester, en keek Raffles met zijn kleine zwarte oogen boosaardig spottend aan alsof hij volkomen begreep, welke dienst hij zooeven aan zijn meester bewezen had.

Eenige oogenblikken bleef het doodstil in het vertrek.

Nicholson hield een blik door de gaten van zijn masker onafgewend op Raffles gevestigd, en begon toen op doffen toon, die trilde van ingehouden woede.

— Ik moet zeggen, dat ik niet had durven hopen, dat het toeval — of de Duivel — ons hier op dit verlaten eiland spoediger dan ik verwachtte weder tegenover elkander zou plaatsen, John Raffles! Ik zie een uitdrukking van verbazing op uw gelaat, welke gij moeite doet om te verbergen! Die verbazing is begrijpelijk, maar ik wil u niet te lang in onzekerheid laten, en ik

wil u wel zeggen hoe ik weet, wie gij zijt!

Hij wachtte een oogenblik, als om den indruk van zijn woorden na te gaan en vervolgde toen, op den kleinen terrier wijzend:

— Hier zit degene, die u mij in handen heeft gegeven! Misschien herinnert u gij het niet of misschien is het u wel geheel en al onbekend, dat gij eenigen tijd geleden een stuk van uw kleeding in mijn handen hebt achtergelaten! Welnu, daar ik wel wist hoe moeilijk het zou zijn, den gentleman-inbreker opnieuw op het spoor te komen, zooheb ik mij tot taak gesteld, dezen kleinen terrier uitsluitend op dat stuk goed af te richten, en eindelijk had ik hem zoover, dat hij volstrekt op niets anders meer lette, en u zou hebben teruggevonden, ook al waart gij aan het andere zijde van de aarde — verondersteld natuurlijk, dat ik daar ook toevallig was. Wat dunkt u daarvan?

— Wel, het is een zeer handige zet, professor Nicholson, antwoordde Raffles rustig. Ik geloof echter wel te mogen zeggen, dat ik in uw plaats juist hetzelfde zou hebben gedaan, natuurlijk als ik over zulk een schranderen hond beschikt had!

Nicholson speelde met de kolf van zijn revolver, die voor hem op tafel lag, en scheen een oogenblik in zijn gedachten verdiept te zijn.

Toen hief hij het hoofd weder op en wierp Raffles een blik vol bitteren haat toe.

— Wilt ge mij zeggen, wat gij op dit eiland zijt komen doen? begon hij.

— Daar wil ik geen geheim van maken, professor! Ik kwam eens zien naar den aard van de lichten die ik hier bespeurd heb!

— Gij zijt hier dus reeds eens geweest?

Slechts voorbijgekomen, professor, met uw welnemen!

— Per schip natuurlijk?

— Daaromtrent wensch ik mij niet uit te laten!

— Gij zijt dus teruggekeerd, dat is mij voorloopig

voldoende! Met welk vervoermiddel? Ik meen: Met uw eigen jacht?

— Ook dat houd ik liever voor mij zelf!

— Nu, dat zullen wij spoedig genoeg ontdekken, zeide Nicholson onverschillig. Het eiland is niet zoo groot, en wij zullen uw jacht of motorboot wel ergens voor anker zien liggen. Wij zullen zoo vrij zijn, om het te conviskeeren, en het tot goeden buit te verklaren — als een soort erfenis! Gij begrijpt zeker de beteekenis van mijn woorden wel, John Raffles.

— Volkomen, professor. Zij zijn duidelijk genoeg.

— Ik ben blij, dat gij dat inziet! Ik behoef natuurlijk niet te vragen, of gij succes van uw onderneming hebt gehad?

— Buitengewoon succes, professor! Ik heb uw vlieg-machine gezien — en als gij een minder groote schurk waart, zou ik er u gaarne mijn compliment over maken!

Er liep een krampachtige rilling over het gelaat van den Koning van de Misdaad, die te zien was ondanks zijn masker, en zijn rechterhand omklemde met kracht de kolf van zijn revolver.

Hij wist zich echter te beheerschen en vervolgde:

— Uw proces zal kort zijn — het uwe en dat van uw makker, wie hij dan ook zijn mag. Gij beiden hebt teveel gezien — en de dooden klikken niet! Bovendien hebt gij, zooals mij zoeven is medegedeeld vijf mijner mannen gedood en zeven hunner zwaar gewond. Ik heb hier het recht om over leven en dood te beschikken — en zelfs over den aard van uw straf, en ik zweer u, dat zij zoo zwaar zal zijn, als ik maar weet te bedenken voor een man, die mijn doodsvijand is, en die mij naar het leven staat! Of durft gij ontkennen, dat gij dat niet doet.

— Ik denk er geen seconde aan, professor Nicholson! Als ik thans niet gebonden was met deze touwen — dan weet ik zeker dat uw duivelsche ziel reeds te helle zou zijn gevaren.

Nicholson verhief zich half van zijn stoel, en de loop van de revolver tikte snel als een wekkerklok op het blad van de tafel, zoo trilde zijn hand van woede.

Maar ook nu wist hij zich met ijzeren wilskracht te beheerschen.

— Het zij zoo, John Raffles, hernam hij op doffen toon. Ik kan u de eer niet ontzeggen van een oprecht man te zijn, die ook in het aangezicht van den dood voor zijn meening durft uit komen. Welnu, verneem dan nu de mijne! Gij hebt u steeds een zeer moedig man getoond — ik wil mij overtuigen, of gij dat tot

het laatste oogenblik zult blijven! Gij hebt hier gespionneerd — gij hebt vandaag waarschijnlijk uw onderzoekingen willen doorzetten, ik zal u mijn werkplaatsen toonen, maar gij zult ze voor de eerste en tevens voor de laatste maal aanschouwd hebben!

Hij verhief zich nu van zijn stoel en gaf de overigen een wenk.

De beide gevangenen werden ieder weder door drie mannen aangegrepen en naar buiten geleid.

Een groote menigte stond hen op te wachten, die dadelijk weder in een woedend gehuil losbarstte, dat echter tot een doodelijke stilte verstomde, toen de lange, in het zwart gekleede gedaante van den chef zichtbaar werd.

Langzaam schreed de stoet over het plein.

Raffles en Charly begrepen wel, dat er aan ontvluchten niet meer te denken viel, en de Groote Onbekende zegende de Voorzienigheid die althans zijn braven chauffeur, zijn trouwen makker, behoed had voor het lot dat hem en Charly boven het hoofd hing.

Bleek, maar vastberaden en met opgericht hoofd, schreden de beide vrienden zij aan zij voort, tusschen de twee rijen bandieten, die hen met blikken vol haat nastaarden.

Tot in den dood wilden zij elkanders nabijheid gevoelen.

De sombere optocht begaf zich naar het gedeelte van het plein waar eenige machines stonden opgesteld onder een afdak op een zestal ijzeren palen.

Hier stonden allen stil, en Nicholson trad tot dicht voor Raffles.

— Gij hebt dus mijn vlieg-machine gezien — hier hebt gij de toestellen, waarmede ik alles tot het laatste stuk hier vervaardigd heb, of volgens mijn instructies heb laten vervaardigen, begon hij weder. Dit is een plet-hamer, dit is een ponsmachine — dit een metaalschaar — en hier hebt gij een lintzaagmachine, van de laatste constructie! Bezie haar goed — want zij is het die u ter dood zal brengen! Gij ziet hier een plankier, waarop de zwaarste houten balken worden vastgebonden, die aldus langzaam naar de zaag worden toebevoegen, welke over twee riemschijven loopt. Welnu, ik wil eens zien, of zij even goed menschen vleesch als hout zal snijden, John Raffles!

Een doodelijke stilte ontstond na deze vreeselijke woorden.

Zelfs de moedigsten onder de bandieten, die niet wis-

ten wat geweten en wat menschelijkheid was, huiverden.

Charly had een heeschen kreet geslaakt.

Hij was doodsbleek en trachtte de touwen te verbreken die hem bonden.

Raffles was de eenige die onbewogen in kaarsrechte houding was blijven staan, en zijn doods vijand onverschrokken aanzag.

Vruchteloos zocht Nicholson naar een spoor van doodsangst of zwakheid op het krachtige, scherpbesneden gelaat, en hij beet zich de lippen bijna ten bloede van woede over deze houding, die hem scheen te tarten.

— Hebt gij soms nog iets te zeggen? vroeg de Koning van de Misdaad op sarrenden toon. Misschien hebt gij nog een laatsten wil op te maken?

— Wat ik te zeggen heb, weet gij wel, professor Nicholson, antwoordde Raffles kalm. Ik heb u steeds gehouden voor een duivel in menschengedaante, en het vonnis dat gij zooveen geveld hebt, versterkt mij slechts in die meening en voorts heb ik slechts te vragen — het is de eenige vraag die ik u ooit gedaan heb — of gij datzelfde lot ook zult laten wedervaren aan mijn eenigen vriend?

Nicholson dacht een oogenblik na en antwoordde kortaf:

— Neen! Hij zal eenvoudig worden doodgeschoten, na van uw laatste oogenblikken getuige te zijn geweest. Ik ken hem niet, en hij is voor mij slechts een lastig persoon, die te veel gezien heeft en dus verdwijnen moet!

Raffles wendde zijn kalm gelaat naar Charly en zeide op een toon, die misschien voor het eerst van zijn leven een bewogen klank had:

— Kun je het mij vergeven, Charly. Ik was degeen, die je hiertoe heb gebracht! Jouw dood komt op mijn hoofd!

— O, zeg zooiets toch niet, Edward! barstte Charly uit, terwijl de tranen hem in de oogen stonden en zijn lippen trilden. Je weet immers wel, dat ik je uit eigen vrijen wil steeds volg, en dat het leven voor mij toch dor en dood zou zijn, als ik je niet meer naast mij had! Laat er gebeuren wat wil — ik zegen de Voorzienigheid, die ons tezamen doet sterven!

— Genoeg gepraat! riep Nicholson op ruwen toon. Zijn allen aanwezig? Hebt gij allen een goede plaats mannen? Voltrek dan het vonnis! Bindt hem op de machine — ik zelf zal het genoeg smaken haar in beweging te brengen!

Raffles wierp Charly nog een laatsten blik toe, die

den jongen man tot in het diepst van zijn ziel ontroerde, en werd toen naar de groote zaagmachine gesleurd.

Alle bandieten die zich in deze nederzetting bevonden, hadden zich rondom de aan alle zijden open werkplaats geschaard, om toch vooral niets van het schouwspel te verliezen.

Zij rekten de halsen en verdrongen elkander om vooraan te staan.

Nogmaals poogde Charly zich los te rukken — maar de touwen waren te dik en hij werd te stevig vastgehouden door een achttal sterke vuisten.

Hij wilde zichzelf dwingen ergens anders heen te zien, maar het was alsof een onweerstaanbare macht hem noodzaakte, den blik tot het laatste oogenblik op zijn trouwen metgezel, zijn eenigen vriend gevestigd te houden.

Hij zag hoe Raffles op de machine werd getild en met eenige touwen op den lagen rolwagen bevestigd, die zich zeer langzaam naar de zaag zou toebewegen.

Zijn bovenlichaam stak er voor de helft over heen, en binnen tien minuten zou de zaag haar ontzettend werk hebben verricht!

Nicholson, hoog opgericht als een booze geest, gehuld in zijn langen, zwarten mantel stond bij een schakelbord, met opgeheven hand.

— Is alles gereed? vroeg hij. Uit den weg dan!

Hij haalde een kleinen hefboom over, de electromotor begon te snorren, het vlieg wiel van de zaagmachine begon langzaam, daarna sneller te draaien...

— Nog tien minuten, John Raffles, gedurende welken tijd gij uw zonden kunt overdenken — en gij zult zijn, waar ik u reeds lang gewenscht heb! riep Nicholson zegerierend uit.

Hij kruiste de armen over elkander en keek met een demonischen trek op zijn dunne lippen toe.

De zaag maakte een gonzend geluid als van een reusachtige bijl en het getande lint gleed in snelle vaart om de twee wielen, die boven elkander waren geplaatst, een onder, een boven de zaagtafel, die zich nu langzaam, martelend langzaam voortbewoog.

En men hoorde ook niets meer dan het gonzend geluid van de machine en het zachte geklepper van de beide drijfriemen.

Vijf minuten verlieden.

Met wijd open oogen, half krankzinnig van smart en toch niet bij machte om er zich aan te onttrekken, staarde Charly naar het vreeselijke schouwspel.

Was Raffles bewusteloos?

Wist hij integendeel wat er met hem geschiedde? Of zou het lot hem goed gezind zijn, en hem vol mededoo- gen reeds bewusteloos hebben gemaakt?

Het was niet te zien, want hij was op de borst neer- gelegd, en hield het gelaat naar den grond gekeerd.

En steeds dichterbij naderde de rolwagen met zijn levenden last de onophoudelijk doorrollende lintzaag, die als het mes van een guillotine flikkerde in het licht van de vroege zon.

Nog een minuut — en de zaag zou het lichaam heb- ben bereikt.

Reeds meende Charly het scheuren van Raffles' klee- deren te hooren.

Het volgende oogenblik zou het getande staal hem het vleesch openrijten...

Toen — een spijtend geluid als van een donderslag, en van den bliksem die inslaat — een bloedroode vuur- straal — en de gillende kreten van doodelijk gewonde menschen!

De bandieten die aan den kant van de heuvelrij ge- staan hadden stoven met luid gekrijsch weg van de plek, waar een bom, een handgranaat of wat het dan anders mocht zijn, was ingeslagen — en een zestal bloedende lichamen wentelden zich in hun laatste stuip- trekkingen over den opengescheurden grond.

Bijna op hetzelfde oogenblik klonken er eenige ge- weerschoten — en toen sprong er eensklaps een man van reusachtigen lichaamsbouw temidden van de doo- delijk ontstelde schurken!

Het was Henderson!

Gebruik makend van de ontzettende verwarring, de krankzinnige paniek, die ontstaan was, snelde hij, met een breed mes in de vuist, naar de werkplaats, welke hij in weinige stappen bereikte.

Hij rukte den kleinen hefboom op het schakelbord om, en bijna aanstonds stond de machine stil.

Met een paar stappen was hij bij Raffles en met een krachtigen ruk sneed hij de touwe door die hem bon- den, terwijl hij hem tegelijkertijd een revolver in de hand drukte.

Dit alles geschiedde in veel minder tijd dan er noo- dig is om het te beschrijven en lang voor dat de ban- dieten van hun verbazing en ontzetting bekomen waren.

De mannen, die Charly bewaakten, schenen het eerst hun bezinning te krijgen en tastten naar hun messen, maar Henderson was er de man niet naar, om hun tijd te gunnen, er gebruik van te kunnen maken.

Hij schoot er een overhoop, onthaalde den tweede op

een vuistslag die het hem voor weken onmogelijk zou maken, zich te herinneren, dat hij ooit bestaan had, en greep den derde om het middel, waarop hij hem met zooveel geweld tegen de zaagmachine aanslingerde, dat de schurk bewegingloos bleef liggen.

— Draai u om, mijnheer, dat ik snel uw touwen door- snijd! beval Henderson, terwijl Mylord dat ontuig in bedwang houdt.

Charly gehoorzaamde en nu sneed de reus ook zijn boeien snel stuk.

— Hier hebt gij een revolver — en nu vlug naar de paarden!

— Paarden? vroeg Charly, nog half versuft door de snelheden, waarmede de gebeurtenissen elkander had- den opgevolgd.

— Ja, ja! Gij hebt ze zooeven zelf gezien! Er zijn drie paarden in het kamp. Ik heb ze opgevangen — ze staan daarginds achter die loods.

Nicholson had gedurende de weinige seconden, die dit tooneel geduurd had, blijkbaar aanvankelijk niet geweten wat te doen, en toen hij het eindelijk wel wist — was zijn kans verkeken!

Toen hij zijn revolver had getrokken, stonden er een paar mannen van zijn bende tusschen hem en zijn doodsvijand en de bevelen welke hij brulde gingen teloor in het gekerm der gewonden en het woeste getier der andere bandieten, die volstrekt niet begrepen, wat er eigenlijk geschied was.

Zoodra Raffles en Charly het vrije gebruik van hun ledematen weder terug hadden en zich gewapend wis- ten, trokken zij in gesloten formatie en in goede orde terug, zooals het betaamt aan een legermacht die weet dat zij een twintigvoudige overmacht tegenover zich heeft!

Gebruik makend van iedere dekking, en zich nu en dan snel neerwerpend, om een der bandieten neer te schieten, die nu de achtervolging waren begonnen, na van hun eersten schrik bekomen te zijn, bereikten zij de loods, welke Henderson hun had aangewezen.

Het was nu een groot geluk voor hen, dat het geheele kamp tot den laatsten man was uitgelopen, om van de terechtstelling getuige te zijn, want daardoor stonden de drie paarden, welke het kamp rijk was, onbewaakt.

De drie mannen bedachten zich geen oogenblik, maar maakten de halsters los en sprongen op den onbedekten rug van de dieren, welke zij aanstonds met hielen en geschreeuw tot den grootsten spoed aanzetten, zoodat de dieren als een stormwind over de vlakte vlogen.

Het laatste wat de vluchtelingen van het kamp bemerkten, was een krankzinnig getier en geschreeuw van de bandieten, die hen in het wilde weg nog eenige kogels achterna zonden, welke gelukkig geen doel troffen.

Een kwartier later waren zij onder het geboomte in veiligheid.

Hier stegen zij af, daar de paarden in het dichte woud toch van geen nut meer zouden zijn.

HOOFDSTUK VIII.

De piraten der lucht.

Raffles trad op Henderson toe, zoodra allen van de paarden waren gesprongen, greep zijn hand en keek hem lang en ernstig aan.

Toen zeide hij met zijn diepe, welluidende stem:

— Er zijn tijden, Henderson, dat ik mijn leven zelf van niet veel waarde acht, maar dit doet niets af aan de edelmoedigheid van je daden. Jij hebt den dood getrotseerd om ons aan de klauwen van dat ondiert te onttrekken, welks naam Nicholson is. Ik dank je.

— Het heeft werkelijk niets te beteekenen, Mylord, antwoordde de brave kerel.

— Niets te beteekenen, Henderson? riep Charly ru uit, met van ontroering trillende lippen. Heeft het niets te beteekenen dat je je om onzentwille opnieuw temidden van die duivels hebt gewaagd? Geef mij je hand — je bent een brave, dappere kerel!

— Als gij dat werkelijk vindt, mijnheer Brand, dan moesten wij over de zaak maar niet langer spreken! riep Henderson uit, terwijl er een breede lach op zijn gelaat verscheen. Gij beiden hebt mij reeds herhaalde malen het leven gered, en wat ik deed is heel gewoon! Gij zoudt in mijn plaats natuurlijk juist hetzelfde hebben gedaan. Het is een groot geluk, dat ik nog voorzien was van een paar onzer handgranaten, die ons uitstekende diensten hebben bewezen!

— Maar hoe ben je toch wel uit het hol weggekomen Henderson! riep Raffles verbaasd uit.

— Door een tweeden uitgang, Mylord, dien ik bij toeval ontdekte, doordat ik er om zoo te zeggen tegen mijn wil uitrolde! Ik worstelde namelijk met een drie of viertal van die wilde dieren, in een der donkerste gedeelte van het hol! Op een gegeven oogenblik vielen zij alle vier tegelijk op mij aan, en ik verloor het evenwicht! In plaats echter van tegen den harden muur

aan te vallen, kwam ik in een soort nis terecht, die blijkbaar door struikgewas was afgesloten. Daar ik nog al zwaar van stuk ben, ging ik regelrecht door het boschje heen — en toen ik weer overeind krabbelde, bemerkte ik tot mijn groote verbazing, dat ik mij buiten het hol bevond! Mijn gezicht en mijn handen waren een beetje geschramd maar dat was dan ook alles. Ik had mijn revolver nog, mijn mes, en ook twee handgranaten! En toen bedacht ik, dat het waarschijnlijk het verstandigste zou zijn, uw raad op te volgen — tenminste voorloopig, en mij in veiligheid te brengen, om later, als het oogenblik gunstig zou zijn, een woordje te kunnen meespreken. En dat is nu alles! Neen toch niet — ik vergat nog een kleinigheid, tien minuten later had ik een ontmoeting met het kwaadaardige mormel van dien moorddadigen schavuit van een Nicholson, en bijna had het monstertje mij verraden door te gaan blaffen. Ik durfde niet schieten, teneinde mijn aanwezigheid niet te verraden, maar een groote steen, die onder mijn bereik lag, en die zijn doel niet miste, deed het werk oven goed! Ik verzeker u, dat deze viervoetige handlanger van professor Nicholson het u nooit meer lastig zal maken!

— Daarmee heb je mij een zeer grooten dienst bewezen, Henderson! zeide Raffles. Maar laat ons het overige aan boord van de duikboot behandelen! Wij zijn hier nog volstrekt niet veilig, en het eiland is zo klein, dat men ons spoedig zou hebben teruggevonden, en dan konden de omstandigheden wel eens tegen ons zijn!

— Wij verlaten dus dit eiland? vroeg Charly.

— Ja Charly — tenminste tijdelijk! Maar ik beloof je, dat ik er terug denk te komen, beter uitgerust dan thans! Professor Nicholson is nog niet van mij af!

Druk met elkander sprekend zetten de drie mannen snel hun tocht door het bosch voort en een uur later hadden zij de plek bereikt, waar de duikboot onder de overhangende rots voor anker lag.

Zij begaven zich aan boord en spoedig daarop verliet de „Bruinvisch” de baai weder en stevende zee- waarts.

De duikboot voer aan de oppervlakte en nadat de drie mannen zich versterkt hadden met een stevig ontbijt, begaven Raffles en Charly zich aan dek.

Zoover het oog reikte, was er geen enkel schip te bekennen.

De Oceaan leek volkomen verlaten te zijn.

De beide vrienden leunden zwiingend over de lage reeling en hielden den blik onafgebroken op het Piraten- eiland gevestigd, dat daar als een nest van roofdieren eenzaam te midden van de golven lag.

Reeds konden zij het eiland in zijn geheele breedte overzien, toen Charly plotseling de hand uitstreekte en uitriep:

— Daar! Zie daar eens!

Raffles volgde de aangeduide richting en zag een klein punt in het blauw boven het eiland dat zich in schuine richting scheen te verheffen en vrij grooter scheen te worden.

— De luchtkapers! riep hij uit. Nicholson heeft zijn vliegmaschine ter hulp geroepen om den omtrek te verkennen, wat hij veilig kan doen in deze streek van den Oceaan, en als hij niet te hoog vliegt! Het zal tijd voor ons worden, om ons in veiligheid te brengen, mijn jongen, want de schurken zijn gewapend — en zoover heeft de „Bruinvisch” het nog niet gebracht! En ik geloof zelfs dat wij ons moeten haasten, want die vliegmaschine heeft een duivelsche vaart! Spoedig naar beneden!

De beide vrienden daalden snel de stalen ladder af, die naar het binnenste van de boot voerde, en sloten het luik boven zich.

Het was de hoogste tijd, want reeds liet zich in de verte het dreigend geronk der motors hooren.

Raffles gaf snel zijn bevelen, de watertanks liepen vol en de duikboot dook onder water.

Maar dit alles scheen toch niet zoo snel geschied te zijn, of aan boord van de vliegmaschine had men iets bemerkt.

Want plotseling werd het water vlak naast de duikboot in woeste beroering gebracht door een ontplof- fende granaat.

— Een tiental meters dieper, Henderson! beval Raffles. Zij kunnen ons in het heldere water op 200 Meter boven de oppervlakte nog maar al te duidelijk zien!

Henderson en Raffles lieten nog meer water in de tanks loopen, en met hulp van het dieptestuur slaagden zij er in, spoedig een zoodanige diepte te bereiken, dat zij veilig zouden zijn voor de spiedende blikken der roovers.

Door het lensenstelsel kon Raffles waarnemen, hoe het grijze luchtmonster op eenigen afstand ter zijde van de duikboot groote kringen in de lucht beschreef, als een arend die naar zijn prooi zoekt.

In het wilde werden nog een paar granaten afgevuurd, maar spoedig scheen Nicholson in te zien, dat hij evengoed kon trachten naar een naald in een hooiberg te zoeken.

De vliegmaschine maakte rechts omkeert, en vloog naar Tanghata terug.

Met onverminderde snelheid, meestal boven water varende, zette de Bruinvisch haar tocht naar Engeland voort.....

Omstreeks 14 dagen na hun gevaarvolle onderne- ming naar het eiland Tanghata, zaten de beide vrien- den in hun geliefkoosd vertrek van de villa in de Re- gentstreet, verdiept in de lezing der zooeven binnenge- brachte avondbladen.

Het was stil in de groote bibliotheekzaal en men hoorde niets anders dan het geritsel van de bladen en nu en dan een diepe zucht van de groote prachtige Barzois, die aan de voeten van Raffles lag uitgestrekt, het lange witte lichaam bevallig gebogen.

Eensklaps slaakte Charly een kreet van verbazing, waarin tevens woede weerklonk.

Raffles keek van zijn blad op en vroeg:

— Wat is er? Maar wat vraag ik ook — ik kan het mij wel voorstellen: je leest daar zeker weder iets van de geheimzinnige kapers, is 't niet?

— Je hebt het geraden, Edward.

— Waar is het thans gebeurd?

— Dichtbij Omsk, in Siberië! Hoe de bandieten het wisten, mag de hemel weten, of liever de Duivel, maar zij moeten er achter zijn gekomen, dat er een groote hoe- veelheid goud per trein naar Jecatherineburg zou wor- den vervoerd. Zij wisten nauwkeurig den dag en het uur. Zij hebben eenvoudig een paar welgemikte grana- ten op de locomotief afgevuurd, zijn vlak naast den

trein neergestreken, midden in de steppen en hebben ten getale van een tachtigtal koppen den trein aangevallen, zooals het vroeger in de Noord-Amerikaansche vlakten gedaan werd door Apachen en Sioux!

Er vloog een flauwe glimlach over het gelaat van den Grooten Onbekende.

— Ik heb het je immers wel gesteld, zeide hij. Het is juist gegaan, zooals ik gezegd heb! Sedert een week komen er uit alle streken der wereld berichten omtrent geheimzinnige aanvallen, plunderingen en brutale beroving. In het eerst wist men niet, waar een zoo groot aantal bandieten, zoo eensklaps vandaan kwamen, maar het spreekt van zelf, dat het geheim niet lang bewaard kon blijven. — Men weet thans, dat er een kaperschip der Lucht bestaat, zwaar bewapend en bemand!

— Maar dat kan toch zoo niet voortduren, Edward! riep Charly uit. Er moet een einde aan worden gemaakt — al was het maar tot handhaving van ons eigen prestige.

— Dat ben ik volkomen met je eens, Charly! Het is hier trouwens niet alleen een kwestie van prestige, maar ook van zelfbehoud.

— Maar waarom deel je eenvoudig niet aan de politie mede, wat je weet? Een onderzoek op het eiland Tanghata moet toch onmiddellijk de waarheid van je beweringen aan het licht brengen?

— Geloof jij dan, dat zich daar nog het hoofdverkeer van de Luchtbandieten bevindt? Ik ben van een andere meening, Charly. Dat zou al zeer dom zijn, want

Nicholson moet er natuurlijk rekening mee houden, dat zijn doodsvijand aanstonds de politie van zijn land in kennis heeft gebracht met wat hij ontdekte! Hij mag natuurlijk de kans niet loopen, dat het kleine eiland op een goeden dag door een tiental kruisers omringd wordt, en hij als een rat in de val gevangen wordt!

— Maar waar zou hij dan zijn steunpunt hebben?

— Ik denk nu eens hier, dan eens daar! Er zijn zeer veel eilanden zonder bewoners in dat gedeelte van de Stille Zuidzee, waar hij een groote hoeveelheid levensmiddelen en ook herstellingsdeelen voor zijn machine kan laten verbergen. Desnoods kan hij dat op tien, twintig eilanden doen, en het is natuurlijk ondoenlijk om al die eilanden te gaàn afzoeken! En bovendien, mijn jongen — ik vrees dat de politie hier niet veel aan doen kan, om de eenvoudige reden dat zij niet over vliegmachines beschikt, die vlug genoeg zijn! Er is er maar een, dat is het mijne! En daarom beste Charly — gaan wij nog hedennacht op weg, om opnieuw den strijd met Nicholson aan te binden! Hij is nu reeds zeer lang van zijn basis weg gebleven, en de machine zal nu wel reparatie behoeven! Wij gaan patrouilleeren in de buurt van de bewuste eilanden — net zoo lang tot ik het Kaperschip der Lucht ontdek heb!

— Maar wij zijn ook niet gewapend, Edward!

— Wij waren het niet, Charly! Maar sedert een week heeft de Duivel der Lucht twee mitrailleurs aan boord — en een hoeveelheid bommen! En wij zullen eens zien, wie de sterkste is — David of Goliath!

HOOFDSTUK IX.

De strijd in de lucht.

Het ging zooals het reeds zoo menigmaal was gegaan — Charly las om 10 uur nog rustig zijn courant — om elf uur raasde hij in een vliegmachine in schrikkelijke vaart boven het Graafschap Kent, op weg naar een nog onbekend avontuur!

De Duivel der Lucht was uitgerust voor een tocht die bijna een maand zou kunnen duren, zij had een dertigtal kleine bommen aan boord, 75000 patronen en alles wat er noodig is om ook in de koude luchtstreken een kamp

te kunnen oprichten.

Alle drie de mannen bevonden zich in een ernstige stemming, want het was alsof zij voorvoelden, dat deze tocht over hun lot zou moeten beslissen.

Ieder hunner was in zijn eigen gedachten verdiept.

Onwillekeurig gevoelden zij iets als bewondering voor het genie van den misdadiger die het Kaperschip der Lucht had uitgevonden en gebouwd.

Ditmaal was het niet de krijgskunde geweest, die het

eerst het aanschijn had gegeven aan een reusachtige vliegmaschine, zes maal grooter dan de grootste welke tot dusverre gebouwd waren, maar het sombere genie van een duivel in menschengedaante, die zijn uitvinding dienstbaar wilde maken aan zijn moorddadige plannen.

Stellig zouden over enkele jaren vliegtuigen van dien omvang en die snelheid de lucht in alle richtingen doorkruisen, maar hij zou, als hij dat wilde, de eer voor zich kunnen opeischen, de eerste te zijn geweest die was opgestegen met een vliegmaschine, welke honderd personen kon vervoeren!

Intusschen zette de Duivel der Lucht met onverminderde snelheid haar tocht boven Engeland voort. Evenals den eersten keer wisselden de drie reizigers elkan- der aan het stuurwiel af, en genoten zij achtereenvolgens een korte nachtrust.

Zij namen de grootste waakzaamheid in acht, want wie weet, voerde het toeval het Kaperschip der Lucht wel op hun weg.

Zij bereikten echter de Azoren, zonder dat zich iets bijzonders voordeed.

Toen ging de zon opnieuw op boven den Atlantischen Oceaen, die als een in zilver leek te baden.

Henderson zat op dat oogenblik in den stuurstoel.

Zijn scherpe oogen onderzochten telkens opnieuw den horizon, maar zij hadden nog niets bespeurd dan de rookpluimen der mailbooten, die op een diepte van 2000 Meter de golven doorploegden.

Maar eensklaps was het alsof een schok hem doorvoer.

Zijn adelaarsblik had, heel hoog in het azuur, een zwart punt ontdekt!

— Zouden zij het zijn? mompelde hij bij zich zelf.

Hij greep een kijker, die onder het bereik van zijn hand lag en tuurde aandachtig naar het kleine zwarte punt.

Het volgende oogenblik legde hij zijn kijker weder weg, wentelde zich half om en legde zijn hand op den schouder van Raffles, die rustig lag te slapen, maar bij deze aanraking aanstonds ontwaakte.

Hij richtte zich half op en vroeg:

— Wat is er, Henderson?

— Ik geloof, dat daarginds, recht voor ons uit, de machine van dien duivelschen kerel vliegt, Mylord! Zij lijkt mij verbazend groot toe, en de kleur is donker grijs!

Zonder een woord te spreken richtte Raffles zich nu geheel op, greep den kijker en bracht dien vóór het oog.

Hij staarde er een volle minuut met groote aandacht door en schudde toen Charly wakker, die nog in diepen slaap verzonken was.

— Wordt wakker, Charly! Daar zijn zij! Zij vliegen recht vóór ons uit!

In een oogwenk was de jonge man overeind, wreef zich de oogen uit, en nam op zijn beurt zijn kijker ter hand.

— Bij den hemel — zij zijn het! zeide hij. Er valt niet aan te twijfelen, waarschijnlijk zijn zij op weg naar huis!

— Op welke hoogte denk je dat zij vliegen?

— Minstens op 3000 meter!

— Dan moeten wij stijgen! Henderson, laat me je plaats aan het stuurwiel overnemen en maak de wapens vast in orde!

De beide mannen verwisselden van plaats en Henderson en Charly maakten de mitrailleurs en geweren gereed en legden de bommen klaar voor den ongelijken strijd, dien zij aanstonds zouden aanbinden.

— Hoe lang zou het duren eer wij hen hebben ingehaald? vroeg Charly.

— Minstens een half uur! Zij zijn zelfs door den kijker maar nauwelijks te onderscheiden en zij schijnen in volle vaart te vliegen.

Henderson had de snelheid van de machine tot het maximum opgedreven en met een gierend geluid, sneller dan de snelste orkaan, doorkliefd den lucht.

Charly legde de laatste hand aan de voorbereidselen voor den strijd, toen hij eensklaps een verschrikten kreet slaakte en Henderson bij den arm greep, terwijl hij met uitgestrekte vingers naar het achterste gedeelte van de vliegmaschine wees.

— Wat is er, mijnheer Brand? schreeuwde Henderson, zoo luid hij kon.

— Zie daar ginds eens — bij de achterste draagvlakken — een rat!

Charly had maar al te goed gezien!

Op een der achterste draagvlakken liep een buitengewoon groote rat snel heen en weer, blijkbaar in grooten angst verkeerend en nu en dan met zijn scherpe nagels het vernis wegkrabbend, waarmede het dunne doek van het draagvlak tegen de weersinvloeden bestand gemaakt was.

Het dier was waarschijnlijk ongezien aan boord gegaan, even vóór de opstijging plaats had.

Charly beseftte aanstonds den ganschen omvang van

het vreeselijk gevaar, waarin dit kleine knaagdier hen allen kon storten!

Als zij met haar sterke pooten en scherpe nagels het draagvlak verscheurde, of in haar doodsangst er een gat in knaagde, dan zou de vliegmachine zich nog onmogelijk in de lucht kunnen handhaven, want de wind zou de gaten zeker verwijden en de draagvlakken in stukken scheuren.

Een landing was natuurlijk volkomen uitgesloten, al was het slechts hierom, dat de vliegmachine niet was ingericht om op het water te drijven.

Charly trok zijn revolver en loste een paar schoten op het knaagdier, maar toen hield hij aanstonds op, daar hij groot gevaar zou loopen, met een kogel een der spandraden te raken.

Een oogenblik dacht hij er over zich langs de smalle aluminium buis, die het lichaam van de vliegmachine vormde, naar de achterzijde te begeven en de rat te grijpen, maar dit zou gelijk staan met een poging tot zelfmoord!

De aluminium buis was betrekkelijk dun, glad en hij zou nergens houvast aan hebben!

En toch moest er aanstonds raad verschaft worden, want spoedig zou het onherroepelijk geschied zijn!

De rat liep als radeloos heen en weder en zou spoedig hier of daar de vernislaag stuk gekrabd en het linnen aangetast hebben.

Er was slechts één kans op redding en Charly greep haar ook aanstonds aan.

Hij boog zich naar Raffles over en schreeuwde hem zoo hard hij kon in het oor:

— Om Godswil, Edward — stijg zoo hoog je kunt en zoo vlug mogelijk — wij hebben een rat aan boord, die de achterste draagvlakken stuk knaagt!

Heel even vertrok het gelaat van den Grooten Onbekende, maar toen volgde hij aanstonds den raad van Charly op.

Pijlsnel steeg de vliegmachine omhoog — vijf-entertig honderd meter — vierduizend meter — vijfduizend meter.....

De koude werd ontzettend en de drie mannen moesten zoo diep mogelijk wegduiken achter het beschermende mica-schut.

Charly wierp een blik achter zich. De bewegingen van de rat waren reeds veel minder levendig — blijkbaar begon het knaagdier den invloed van de hevige koude te ondervinden!

Het vliegtuig steeg tot 6000 meter, en de ademhaling

begon moeilijk te worden, daar de mannen zich niet den tijd hadden gegeven, hun zuurstofmaskers voor te doen.

Maar toen lag ook de rat verstijfd, met uitgespreide pooten op het draagvlak, en spoedig hadden de snelle schokken van het achterste gedeelte der vliegmachine hem daar af doen glijden!

Het ontzettend gevaar was gelukkig geweken, en spoedig zocht de „Duivel der Lucht” weder toegankeijker luchtlagen op.

Toch bleef Raffles nu een hoogte van 4000 meter handhaven, teneinde ieder oogenblik boven den vijand te kunnen komen.

De afstand was thans verminderd tot omstreeks 15 K.M. en binnen een paar minuten zou Raffles zijn doods vijand hebben ingehaald.

Zestig seconden later was de afstand zoodanig verminderd, dat men zelfs met het bloote oog het „Kaperschip der Lucht” zeer duidelijk kon onderscheiden.

Raffles matigde nu zijn eigen snelheid eenigszins, teneinde den „Duivel der Lucht” des te meer bestuurbaar te maken.

Maar daarginds had men nu blijkbaar de geheimzinnige vliegmachine ook opgemerkt — en was men zich bewust geworden van haar ontzettende snelheid, daar zij zelfs de monstervliegmachine had weten in te halen!

Het grijze luchtschip der bandieten besefte blijkbaar het gevaar en trachtte hoogere luchtlagen op te zoeken, maar als een havik, die zijn prooi najlt, steeg de „Duivel der Lucht” pijlsnel omhoog, en was binnen enkele seconden schuins achter en boven het Kaperluchtschip.

Daar was alles in rep en roer gekomen!

Van hun vliegmachine uit konden de drie mannen duidelijk zien, hoe een dozijn mannen vlug als apen langs de smalle ladders tot boven op de draagvlakken klommen, en de kanonnen en mitrailleurs begonnen te richten.

Zij zagen, hoe ieder snelvuurkanon door drie mannen bediend werd, hoe een der bandieten naast het stuk plaats nam, hoe een tweede hem de granaten aanreikte, welke hij uit een groote munitiekist nam, en hoe hij verder het stuk richtte.

Toen klonk er een scherpe losbarsting en een granaat huilde door de lucht en barstte hoog boven de vliegmachine uiteen.

Tegelijkertijd werd daar beneden het ratelend getik van de mitrailleurs vernomen.

Spoedig vlogen de kogels fluitend om den „Duivel der Lucht”.

De strijd was aanstonds in volle woede ontbrand.

Charly en Henderson hadden ieder bij een der mitrailleurs plaats genomen, en spoedig knetterden de doodelijke werktuigen en spuwden hunne kogels op het kaperschip uit.

Het bleek spoedig, dat Nicholson alles in het werk stelde om boven zijn vijand te komen, wat hem evenwel niet gelukte, daar de „Duivel der Lucht” oneindig veel sneller in zijn bewegingen was.

Integendeel — de ranke vliegmaschine dwong den loggen vijand steeds lager te gaan en achtervolgde hem meedoogenloos met zijn kogelregen.

Reeds scheen een van de vier motoren getroffen te zijn, want een van de schroeven begon langzaam te draaien en stond toen stil, waarop ook de schroef aan den anderen kant moest worden stopgezet, teneinde het evenwicht niet te verstoren, zoodat de machine nu slechts door twee motoren werd voortbewogen.

Thans was het lot van den Kaper der Lucht spoedig beslist.

Men zag de bemanning als zinneloos heen en weder loopen en de ladders op en af snellen als eekhoorns in hun kooi.

De bemanning van een der kanonnen was reeds buiten gevecht gesteld en werd vervangen door anderen.

En de drie mannen daar boven zagen tot hun ontzetting hoe zij zich, om de machine te ontlasten, van de

dooden en gewonden eenvoudig ontdeden door hen van de schuine draagvlakken in zee te laten glijden.

Steeds vloog de „Duivel der Lucht” in nauwe kringen boven zijn vijand, terwijl de mitrailleurs onophoudelijk ratelden.

Al vechtende waren de machines tot op nauwelijks 500 meter boven de oppervlakte der golven gedaald, en zelfs in de hitte van den strijd konden de drie mannen duidelijk zien, dat een aantal schepen uit alle richtingen waren komen toesnellen, om getuigen te zijn van dezen ontzettenden strijd; waarvan zij den aard onmogelijk konden begrijpen.

Vijf minuten na het wisselen van de eerste schoten voltrok zich het noodlot over het Kaperschip der Lucht.....

Eenige kogels uit de mitrailleurs schenen de draagstutten het dichtst bij het schuitje te hebben geraakt, benevens eenige spandraden.

Met een luid gekraak, dat zelfs buiten het geraas van de schroeven hoorbaar was, scheurde een der bovenste draagvlakken zich van de monster-vliegmaschine los, viel op het onderste — sleurde ook dit mede — en toen plofte de reusachtige vliegmaschine als een monsterachtige, doodelijk geworde gier in de golven, die huizenhoog opsprongen.....

De „Duivel der Lucht” verhief zich snel en zegevierend in het blauw en het laatste wat de drie mannen van Nicholson's kunstwerk zagen was eenig wrakhout, waarop kleine figuurtjes rondkropen, terwijl van alle kanten schepen ter hulp kwamen snellen.....

De volgende aflevering (269) bevat:

Oorlogswinstmakers.

